GEOFFREY HODSON

A SZÜLETÉS CSODÁJA

EGY EMBERI EMBRIÓ FEJLŐDÉSÉNEK MEGFIGYELÉSEI TISZTÁNLÁTÓI MÓDSZERREL

A fordítás alapjául szolgáló mű:

The Miracle of Birth
A Clairvoyant Study of a Human Embryo by Geoffrey Hodson
© Theosophical Publishing House, First Quest Edition, 1981. *ISBN 0-8356-0545-0*

Az eredeti műből átvett ábrákat készítette: Terry Doerzaph

Magyarra fordították: Balogh Norbert, Miskolczi Gábor
Magyar Teozófiai Társulat, 2026.

Keresztgyermekemnek,
Heathernek és az ő szüleinek
ajánlom ezt a művet, akik nélkül a
könyv nem születhetett volna
meg.

„Emeljétek fel az asszonyokat, hogy királynőkként lássátok őket, és az ilyen királyné mellett legyen a férfi király, hogy mindegyik tisztelje a másikat, látván a másik királyságát. Minden otthon, akármilyen kicsi, váljék egy királyi udvarrá, legyen minden ifjú lovag, minden gyermek egy apród. Mindenki mindenkivel bánjon udvariasan, tisztelve egymásban a királyi származást, a királyi születést; mert minden emberben királyi vér folyik; mind a Királynak gyermekei!"

Geoffrey Hodson: Angyalok és emberek testvérisége

Tartalomjegyzék

BEVEZETÉS 4
ELŐSZÓ 5
ELSŐ RÉSZ 6
2. Az EMBER 6
2. A TEREMTŐ FUNKCIÓK ELMÉLETE 7
MÁSODIK RÉSZ: A TESTEK FELÉPÍTÉSE 10
3. A MENTÁLIS TEST A NEGYEDIK HÓNAPBAN 10
4. AZ ÉRZELMI TEST A NEGYEDIK HÓNAPBAN 12
5. A TERMÉSZETSZELLEMEK MUNKÁJÁNAK MEGFIGYELÉSE A NEGYEDIK HÓNAPBAN 15
6. AZ ÉTERIKUS ÉS A SŰRŰ FIZIKAI TEST AZ ÖTÖDIK HÓNAPBAN 16
7. A HATODIK HÓNAP 18
8. A NYOLCADIK HÓNAP 22
9. MIASSZONYUNK 23
10. A NYOLCADIK HÓNAP [folytatás] 25
11. A SZÜLETÉS ELŐTTI ÓRA 26
FÜGGELÉKEK 28
„A”: A VILÁGANYA 28
B: ALÁSZÁLLÁS A MEGTESTESÜLT ÁLLAPOTBA 30
C: AZ EMBRIÓ FEJLŐDÉSE 34

BEVEZETÉS

Egy olyan időszakban, amikor az anya- és csecsemőhalandóság csökkentésének égető szükséglete végre némi figyelmet kap, e könyv kiadása igen időszerű.

Szókratész azt tanította, hogy "a kezdet a legfontosabb része minden munkának, különösen a fiatal és gyengéd dolgokkal való foglalkozásban". Napjainkban Sir Frederick Truby King rámutat, hogy ha az emberi faj egészségi állapotát javítani akarjuk, az első tizennyolc hónap (kilenc születés előtti, kilenc születés utáni) a legfontosabb. Egyre inkább felismerik, hogy a fizikai, érzelmi és mentális egészség alapjait a születés előtt kell lerakni, és ez a könyv érdekes megvilágításba helyezi ezeknek az alapoknak a lerakását.

Az ilyen tanulmányok segítenek a születés csodájának jobb megértésében, és így segítik az anyaság iránti tiszteletet, amely kétségtelenül a valóban civilizált közösségek ismertetőjegye. Különösen inspirálóak azok számára, akik aktívan részt vesznek az anyákkal és csecsemőkkel való munkában.

Megjegyzendő, hogy a könyv egyetlen eset megfigyeléseinek feljegyzése, és a technika nehézsége olyan, hogy a további kutatások elkerülhetetlenül részletekben hibákat fognak feltárni. Ez azonban semmiképpen sem von le a tudományos munka értékéből.

Amikor egy tisztánlátó elfoglalja helyét más tudományos kutatók mellett, ahogy Mr. Hodson is teszi, érdekes emlékeztetni magunkat arra, hogy nem is olyan régen a tisztánlátást köztudottan fekete mágiához sorolták. Valószínűnek tűnik, hogy a gyógyító művészet gyakorlatában most olyan irányvonalakon kell előre haladni, amelyek inkább az életet veszik figyelembe, mint a formát, amelyben lakozik. Ha ez így van, a tisztánlátó valószínűleg értékes szolgálatot tesz majd a közeljövőben azzal, hogy ismereteket nyújt nekünk a Természet bonyolult működéséről, és így lehetővé teszi számunkra, hogy jobban megértsük és együttműködjünk vele.

Remélem, hogy Mr. Hodson nemsokára közzéteszi további kutatásainak eredményeit.

C. V. Pink, L.R.C.P., M.R.c.s.

ELŐSZÓ

A tisztánlátó vizsgálódások ezen feljegyzése abban a reményben lát napvilágot, hogy a szülőség témakörét teozófiai szemszögből megközelítve hozzájáruljon az ezzel kapcsolatos általános ismeretek bővítéséhez.

A régi civilizációból az újba való átmenet jelenlegi időszakában zajló számos esemény egyike egy új embertípus megjelenése. A teozófiai tanítások szerint éppen ezen új típushoz tartozó férfiak és nők lesznek az új civilizáció úttörői és építői. A teozófia azt tanítja, hogy az evolúciós folyamat kettős természetű: egyrészt az élet és a tudat kibontakozását, másrészt az anyag és a forma tökéletesség felé történő fokozatos fejlődését foglalja magában. Ideális esetben e két, egymást kiegészítő fejlődési folyamatnak lépést kell tartania egymással, hogy a kibontakozó tudat megfelelő anyagot találhasson azon „járművek" felépítéséhez, amelyekben majd testet ölt.

Ha elfogadjuk ezt a szemléletmódot, és alkalmazzuk az emberi életre, azonnal nyilvánvalóvá válik, milyen rendkívüli jelentősége van annak, hogy az új korszak gyermekeinek testei a legfinomabb anyagból épüljenek fel, továbbá, hogy fogantatásuk, születésük és neveltetésük a lehető legkedvezőbb körülmények között történjék.

Ebből fakadóan mindazok, akik vállalják a szülőség feladatát, igen nagy felelősséget hordoznak. Tiszta, érzékeny, kifinomult és egészséges testekre van szükségük azoknak a fejlett én-tudatoknak (Egoknak), akiknek az emberiség élén állva irányítaniuk kell az új civilizáció felépítését. Ilyen testeket csak olyan szülők hozhatnak létre, akik tisztában vannak az emberi faj iránti felelősségükkel. Az új korszak gyermekeinek szüleit a legmagasabb rendű spirituális eszményeknek kell vezérelniük, és fel kell ismerniük, hogy az ember teremtő ereje isteni tulajdonság.

Az emberi mentális, érzelmi és fizikai testek méhen belüli kialakulásának és fejlődésének tisztánlátó módszerrel történő vizsgálata – amelynek eredményeit e könyv ismerteti – rávilágít arra, milyen mérhetetlenül nagy jelentősége van a szülők mentális és spirituális beállítottságának.

A házasság és a szülői szerepkör valójában szentség jellegű; az anyaság szent, és tisztelet övezi. A gyermekeknek olyan kapcsolatokból kell születniük, amelyeket a legmélyebb, legönzetlenebb szeretet és a lehető legmagasabb rendű szellemi eszmények ihlettek; mert csakis így teljesülhet be a közeljövő nemesebb emberiségére vonatkozó ígéret, és születhetnek meg az új emberfaj gyermekei.

ELSŐ RÉSZ

2. Az EMBER

Annak érdekében, hogy az inkarnáció céljáról és folyamatairól alkotott teozófiai elképzelést világosan megérthessük, röviden át kell tekintenünk az Ősi Bölcsesség e tárgykörbe vágó tanításait.

Olyan korban élünk, amelyben Nyugaton szokássá vált az embert pusztán a testtel azonosítani. A lelket sokan talán egyfajta „kötött léggömbként" képzelik el, amely valahol a láthatatlanban, a test feje fölött lebeg. Azok körében, akik egyáltalán foglalkoznak a lélek fogalmával, általános az a nézet, hogy az ember egy test, amelynek van egy lelke. A teozófia megfordítja ezt az állítást: az ember egy lélek, akinek van egy teste. Ahogy Szent Pál fogalmazott: „Ha van természet-adta test, akkor van lelki test is." A teozófia így határozza meg az embert: „az ember olyan lény – bárhol is legyen az univerzumban –, akiben a legmagasabb rendű szellemet és a legsűrűbb anyagot az értelem kapcsolja össze egységes egésszé." Az Ősi Bölcsesség – amelynek a modern teozófia a képviselője – azt tanítja, hogy az ember valódi énje mélyen rejtőzik, különféle sűrűségű anyagrétegek fátylai mögött.

A születés folyamata rendkívül összetett, hiszen az ember fizikai testén kívül más hordozókban is működik. Azt a hordozót, amelyen keresztül érzelmei kifejeződnek, érzelmi testnek nevezhetjük, azt pedig, amelyen keresztül gondolatai nyilvánulnak meg, mentális testnek. Ő maga – a valódi ember, Ego – egy még magasabb, finomabb síkon létezik, egy olyan hordozóban, amelyet kauzális testnek (okozati testnek) hívnak. Az ember valódi lelke tehát a mentális sík feletti világokban honol; ezen a szinten az isteni tulajdonságok – az Akarat, a Bölcsesség és az Intelligencia – sokkal szabadabban nyilvánulhatnak meg benne, mint az sűrűbb anyagú világokban, ahol az anyag nehézkessége elrejti őket a szemünk elől.

Az ember – és tágabb értelemben az egész Univerzum – fejlődésének célja az, hogy a Szentháromság e három tulajdonsága egyre növekvő ragyogással és erővel bontakozzon ki. Az evolúció folyamata nem más, mint születések és halálok egymást követő sorozata a mentális, az érzelmi és a fizikai világokban.[1]

Az ember a példabeszédben megjelenített tékozló fiú. Minden ember elindul lelki otthonából kifelé és lefelé, az anyagi univerzum mélye felé, testet öltések sorozatán át egészen addig, amíg el nem éri a legsűrűbb állapotot, mígnem már „szívesen jóllakott volna a hüvelyekkel, amelyeket a sertések ettek." Végül, sok száz ilyen megtestesülés után, kezdi megérteni azt a leckét, hogy minden fizikai öröm valótlan és mulandó. Vágy ébred benne egy tartósabb, maradandóbb öröm és béke iránt. Ekkor mondja ki, hogy: „Fölkelek, elmegyek az én Atyámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek." Megtanulja, hogy a „paradicsom" csak akkor „nyerhető vissza", ha megszabadul a vágyak bilincseitől, amelyekkel önmagát a földhöz láncolta. Egyenként kell levernie ezeket a bilincseket tagjairól; le kell győznie a test minden gyengeségét, meg kell fékeznie és meg kell tisztítania minden vágyat, uralnia és tökéletesítenie kell minden gondolatot.

Ekkor az igazi ember – a halhatatlan Én, Ego – fénye átragyog a megnyilvánulási formákon. Az az erő, béke és boldogság, amely a magasabb világokban lévő igazi otthonát jellemzi, kezd megvalósulni és megtapasztalhatóvá válni az alacsonyabb világokban is. Valójában rálép a „hazafelé vezető ösvényre", amely elvezeti őt a földi bánatoktól és a fizikai korlátoktól való teljes szabaduláshoz, az örök boldogságba és békébe. Végül, útja végén, miután feladatát elvégezte és minden emberi leckét

[1] Ezzel kapcsolatban bővebb magyarázatért az olvasónak javasoljuk, hogy tanulmányozza a teozófiai irodalmat.

megtanult, örömmel fogadják majd ott, ahol Atyja mellett állva immár „tökéletes, ahogyan mennyei Atyja is tökéletes”.

Nincs többé szüksége arra, amit ti életnek neveztek;
ami benne kezdetét vette, midőn ő maga megszületett,
immár beteljesedett: véghez vitte azt a célt, mely őt Emberré tette.

Vágyak nem gyötrik többé, bűnök nem
szennyezik, s a földi örömök és bánatok fájdalma
nem zavarja meg örök, biztos békéjét; nem térnek vissza többé halálok és életek.

Ő most a Nirvánába tart. Egy az Élettel,
mégsem él. Áldott ő, ki megszűnik létezni.
Om, Mani Padme, Hum! – a harmatcsepp belecsúszik a ragyogó tengerbe.

Sir Edwin Arnold: "Light of Asia", Nyolcadik Könyv

2. A TEREMTŐ FUNKCIÓK ELMÉLETE

A két nem közreműködésén alapuló szaporodási módszer az idők folyamán az emberiség szenvedéseinek egyik hatalmas forrásának bizonyult, és a tanulmányozó szinte megbocsátható módon feltehetné a kérdést, vajon az alkalmazása révén elért jótékony eredmények elegendő értéket képviselnek-e ahhoz, hogy ellensúlyozzák az általa előidézett bajokat. A téma mélyebb, teozófiai szempontú tanulmányozása azonban megmutatja számunkra, hogy nem maga a módszer okozza a teremtő funkcióval összefüggő számos bajt, hanem annak helytelen használata, amely oly sok emberi szenvedés forrása.

Ezek a bajok napjainkban annyira szembe tűnőek, hogy úgy tűnik, a legnagyobb fontossággal bír, hogy a nemiség egész kérdéséhez való viszonyulásunk gyökeresen megváltozzék. Törekednünk kell arra, hogy eltávolítsuk a teremtő funkcióhoz társult rútságot, romlottságot és tisztátalanságot.

A teremtés képessége az egyik legistenibb tulajdonság, amellyel az ember rendelkezik. E képesség gyakorlása során az ember mikrokozmikus módon megjeleníti a teremtés nagy makrokozmikus drámáját. A férfi és női szervezet egyesülése fizikai tükröződése a Logosz első és harmadik aspektusa egyesülésének, amelyből a második aspektus ered. A világegyetem teremtésének nagy drámáját szentségi módon jeleníti meg. Amikor tiszta és kölcsönös szeretet indítékával megy végbe, Isten két fele – amint az a férfiban és a nőben megnyilvánul – egyesül egymással.

Ideális esetben ennek az egyesülésnek a természet valamennyi olyan síkján végbe kellene mennie, amelyen az ember megnyilvánul. Ahogyan az egyén fejlődése előrehalad, az egyesülés szintjének fokozatosan egyre magasabbra kell emelkednie. A vadembernél az egyesülés nagyrészt fizikai és érzelmi jellegű. A civilizált ember esetében a mentális világ is részt vesz benne, és bizonyos fokú mentális egyesülés valósul meg. A fejlett embernek, aki már megkezdte az intuitív tudatosság elérését, arra kell törekednie, és azt kell elérnie, hogy az egyesülés a spirituális síkon is végbemenjen, csakúgy, mint

valamennyi alacsonyabb szinten. Amikor megvalósul az ideális egyesülés, a két emberi princípiumrendszer kölcsönösen összehangolódik, szinkronban rezeg, és eggyé olvad.

Amikor ellentétes polaritású szervek egyesülnek, energia száll alá. Ennek az energiának a mennyisége és minősége attól a tudatszinttől függ, amelyen az egység megvalósult. Az emberben az energia alászállása kitágítja a tudatot; e kitágulás olyan mértékben válhat átélhetővé, amilyen mértékben az egyesülés természetét és indítékát tekintve inkább spirituális, mint fizikai. Ahhoz, hogy e tényből a lehető legnagyobb előny származzék, a tudatot el kell fordítani a fizikai síktól, és a spirituális felé kell irányítani. Ekkor a lehető legmagasabb szintű energia szabadul fel, a tudat lehető legnagyobb mértékű kitágulása valósul meg, és a legkedvezőbb feltételek jönnek létre azoknak a testeknek a felépítéséhez, amelyek a testet ölteni készülő Egot szolgálják majd.

Az emberi ismeretek és fejlődés jelenlegi szakaszában nem tagadható, hogy a két nem közreműködésén alapuló szaporodási módszer az egész emberi faj számára jelentős nehézségek forrása. Ha azonban elfogadjuk azt az elképzelést, hogy a fizikai egyesülést mentális és spirituális egyesülésnek is kísérnie kellene, akkor felismerhetjük, hogy e módszert talán azért vezették be, hogy segítse az emberiséget a tudat kitágulásának és az egység felismerésének elérésében, mégpedig úgy, hogy a szaporodás gyakran ismétlődő aktusában tényleges tapasztalatot szerezzen róla.

A nemiség helytelen használata szinte elkerülhetetlen volt, és ennek előre láthatónak is kellett lennie. Mindazonáltal az a módszer, amelynek visszaélésszerű alkalmazása oly széles körű szenvedést idézett elő, jelentős szerepet játszott a faj fejlődésében, és kétségkívül még nagyobb szerepet fog játszani, amikor magasabb rendű lehetőségei megvalósulnak.

A tisztánlátó kutatás arra utal, hogy az az alapelv, amely szerint egy ellentétes polaritású pár tökéletes szinkronizációja energiát szabadít fel a magasabb síkokról, a természet egészében érvényesül. A növényi forma mögött álló élet például határozott rezdülést tapasztal azoktól a bolygói életerőktől, amelyek minden megtermékenyülés alkalmával alászállnak hozzá. Ez a válasz minden alkalommal felgyorsítja fejlődését, amikor átéli ezt a hatást. Napjaink fejlettebb és érzékenyebb virágai már kezdenek egyre nagyobb mértékben válaszolni az energia e leszállásának ösztönző hatására. A jövő Gyökérfajaiban, csakúgy, mint a későbbi Körökben, a növényi és a természet más birodalmainak válaszképessége természetes módon egyre nagyobbá és tudatosabbá válik majd.

A nemiségre vonatkozó elmélet elfogadása súlyos felelősséget ró az emberre a teremtő erő helyes vagy helytelen használatát illetően. A természet valamennyi birodalma közül egyedül az ember rendelkezik öntudattal, és képes önmagát irányítani a szaporodási funkció gyakorlása során. A nemző aktusban rejlő hatalmas erők helytelen használata – azok mögöttes spirituális jelentőségének nem ismeretéből fakadóan – valóban súlyos következményekkel jár mind az egyénre, mind a fajra nézve. A fizikai, mentális és erkölcsi egészség károsodik. A spirituális, mentális és fizikai képességek hanyatlása következik be. Valamennyi emberi képesség finom éle eltompul. A fejlődő isteni lény – maga az ember – mentális erejét jellemző élességet, pontosságot, átható képességet és zsenialitást fokozatosan felváltja a középszerűség és a szellemi tunyaság.

Azok az új testek, amelyeket teremtő erejükkel rendszeresen visszaélő emberek hoznak létre, szánalmasan alkalmatlannak bizonyulnak arra, hogy megfelelő templomot biztosítsanak a bennük megtestesülő, belső isteni lény számára. Az otthon és az ilyen cselekedetek helyszínéül szolgáló környék pszichikus légköre nemcsak a növekvő gyermekekre van hatással – akik rendkívül érzékenyek az ilyen láthatatlan befolyásokra –, hanem mindazokra is, akik a tisztátalan szellemi kiáradások hatókörébe kerülnek.

E körülményeket tovább súlyosbítja bizonyos elementálok[2] jelenléte, akik ebben a közegben fürdőznek, amely rendkívül kellemes és serkentő hatású számukra. Ők maguk is növelik e környezeti hatás kiterjedését, sűrűségét és mások gondolataira, érzéseire és életére gyakorolt hatóerejét. E tény jelentőségét könnyebben megérthetjük majd, ha egy későbbi fejezetben megvizsgáljuk azokat a folyamatokat, amelyek révén a gyermek finomabb hordozói és fizikai teste felépülnek.

Bármily súlyosak is a teremtő erő tudatlanságból fakadó helytelen használatának következményei, azok a hatások, amelyek e visszaélésnek a velük kapcsolatos tudás megszerzése utáni folytatásából erednek, szinte mérhetetlenül súlyosabbak. Ezért rendkívül fontos az egyén fejlődése, a faj előrehaladása és az új civilizáció felépítése szempontjából, hogy a szexuális tisztaság eszményét mindazok elfogadják és megvalósítsák, akik szívükön viselik a faj sorsát. A legtisztább szeretet kifejeződéseként megvalósuló egyesülés megnemesítheti és felemelheti azok életét és tudatát, akik önuralomra tesznek szert, és kölcsönös ragaszkodásuk legtisztább kifejezésére jutnak. Az az egyesülés viszont, amely csupán az állati szenvedély kielégítését szolgálja, mind a testet, mind az elmét lealacsonyítja. Beszennyezi a tiszta és nemes nőiség eszményét, amelynek az anyaságban kellene elérnie legmagasabb rendű fizikai kifejeződését.

Minden nő az istenség női aspektusának megnyilvánulása és képviselője. A szülés során az anya eljátssza szerepét a teremtés örökkévaló drámájában. A gyermek, akinek életet ad, az ő mikrokozmikus világegyeteme. A szülői hivatás ezért valóban szentség, amelyet nem szabad könnyelműen meggyalázni.

Amint gyarapszik a tudás, gyakorlattá válik az önuralom, és a szeretet nagyszerűségében, önzetlenségében és szépségében egyre magasabbra emelkedik, ez az eszmény ismét uralkodóvá válik majd a férfiak és nők életében. Akkor egy szépséges faj fog megszületni, amely még az ókori görögök halhatatlan szépségét is messze felülmúlja. A későbbi fajok tudása és ereje hozzáadódik majd a görögök szépségéhez, s ezzel együtt megalkotja azt az alapvető Szentháromságot, amelyből egyedül fejlődhet ki a tökéletes emberiség és a tökéletes civilizáció.

[2] Az elementálok és e folyamatok részletesebb bemutatásáért lásd: C. Jinarajadasa *First Principles of Theosophy*.

MÁSODIK RÉSZ: A TESTEK FELÉPÍTÉSE

A következő fejezetekben foglalt ismereteket a tisztánlátás[3] kutatási eszközként való alkalmazásával szereztük. Kísérletet tettünk arra, hogy tisztánlátással megvizsgáljuk a különböző testeket a megtestesülés folyamatának egyes szakaszaiban, a negyedik hónaptól kezdődően[4].

3. A MENTÁLIS TEST A NEGYEDIK HÓNAPBAN

A negyedik hónapban az új mentális test szinte teljesen színtelennek, körvonalaiban elmosódottnak és nagyjából tojásdad alakúnak mutatkozott. Felületén bizonyos, színekre emlékeztető opálos fénylés volt látható. Belsejében a halványsárga, zöld, rózsaszín és kék igen finom árnyalatai tárultak fel, a körvonal felső része mentén pedig ibolyaszínű árnyalat jelent meg. Ezek az árnyalatok annyira finomak voltak, hogy inkább csak sejtették, semmint határozottan megjelenítették a színeket; a formálódó mentális test jellemzőinek előképei voltak.

Az egész mentális testet alkotó részecskék gyors mozgásban voltak, felületén pedig még alig mutatkoztak szervezett erőközpontok[5]. Belül egy emberi alak halvány körvonalai rajzolódtak ki, amelyben felismerhetők voltak a központok, vagyis a majdan kialakuló csakrák. A fejben lévő eme központok meglehetősen fejlett állapotban voltak, különösen a „*Brahmarandra*" (korona), amelynek területére az erő mintha folyamatosan áramlott volna, akárcsak egy, a fejtetőn lévő nyíláson keresztül. A fejlődő torok-, szív-, napfonat- és *múládhára*-központok is láthatók voltak. Jelentős aktivitást csak a fej központjai mutattak, ám még ezek sem látszottak úgy működni, mint határozott funkcióval rendelkező csakrák. Az Ego mindvégig serényen dolgozott a testén: erőt árasztott rá, és atomjait meghatározott rezgőerővel töltötte fel.

Egy fejlett Ego esetében e folyamat során jelentős mennyiségű tudatos ismeret érvényesül. A fejlett embernek igen világos elképzelése van arról, milyen testre van szüksége, és rendszerint erős elszántságot mutat annak megszerzésére.

A vizsgált esetben a kezdetleges mentális test általános megjelenése olyan volt, mint egy opálosan fénylő, tojásdad buborék, amelynek a tetején nyílás található. Ezen a járaton keresztül állandó erőáramlás zajlott, amely ragyogó színű fényrészecskék áramlatának látszott. E „buborék" közepén helyezkedett el a halvány emberi alak, a lefelé áramló erő pedig a fejtetőn keresztül hatolt be.

[3] Lásd erről C.W. Leadbeater Tisztánlátás c. könyvét (www.teozofia.hu/olvasnivalok).
[4] A terhesség első három hónapjának és az azt megelőző hónapoknak a leírását az író előadásainak anyagaiból vett kivonatok gyűjteménye adja. Lásd a mű B jelű Függelékét.
[5] Lásd erről: C.W. Leadbeater: A csakrák c. könyvét (www.teozofia.hu/konyvek).

Az embrió mentális teste által keltett általános benyomás egy áttetsző, tojásdad alakzathoz volt hasonlítható, aminek a tetején nyílás van. E nyíláson át az erők folyamatos áramlása volt megfigyelhető, mintha az életerő ragyogó, színes gyöngyszemekként áradna belé. Az alakzat belsejében egy halványan kivehető emberi alak rajzolódott ki.

A kauzális test, amely a megtestesülő tudat vagy Ego állandó hordozója, jóval nagyobb volt az új mentális testnél. Úgy tűnt, részben magába foglalja azt, mintha a mentális test felső fele egybeesett volna a kauzális test alsó felével. Az Egoi befolyás a fent leírt módon a mentális test felső végébe áramlott le.

Az egész jelenséget vakító, lángoló fény övezte, amely a kauzális test középpontja felé haladva egyre intenzívebbé vált. A lefelé áramló erő folyamatos mozgásban tartotta a mentális test atomjait, és amikor elérte a mentális testet alkotó anyagot, örvényt hozott létre, amelybe és amelyen keresztül ennek az anyagnak a többi része állandóan beáramlott. Ez a mozgás azonban nem befolyásolta az általános alakot, amely a korábban leírtaknak megfelelően tojásdad maradt. Bár a tojásdad testen belül látható volt az emberi alak, nem szabad úgy gondolnunk rá, mintha a test üreges volna; inkább gyorsan mozgó anyag szilárd, bár áttetsző tömegeként kell elképzelnünk.

A test minden egyes atomja áthaladt az örvényen és az azt létrehozó, lefelé áramló erőfolyamon. Ez az áramlat magnetizálta az atomokat, fényüket ragyogóbbá tette, majd azok fokozatosan veszítettek fényükből, amint a mentális test többi részébe áramlottak tovább. A lefelé áramló erő színei változónak tűntek, ami arra utalt, hogy az Ego tudatosan épít be meghatározott képességeket, és sajátos rezgésekkel magnetizálja mentális testét.

A gyermek fejlődő mentális teste és az anyáé között folyamatos kölcsönhatás állt fenn. A köztük lévő kapcsolat stabilitást és összetartó erőt biztosított az új test számára, miközben a gyermek aurájának ragyogása és frissessége az anya aurájának fényét is fokozta. Érdekes volt összehasonlítani az idősebb mentális test viszonylagos állandóságát és merevségét az új test rendkívül rugalmas és képlékeny állapotával.

E tevékenység területén kívül bizonyos angyalok is láthatók voltak[6]. Az egyik angyal a mentális síkon működött, és úgy tűnt, ő irányítja a három test felépítését; egy másik, valamivel alacsonyabb rangú lény az érzelmi síkon tevékenykedett. A mentális angyal védelmező hatást fejtett ki: úgy látszott, csak bizonyos rezgésszámokat enged eljutni a külső világból az új mentális testhez. Úgy tűnt, teljes ismerettel rendelkezik azokról a hatásokról, amelyek a korábbi testet öltésekből erednek, és amelyek módosítják az új mentális, érzelmi és fizikai testek növekedését és kialakulását.

A megtestesülő Ego korábbi személyiségei közül néhány látható volt az angyal aurájában. Az egyik úgy tűnt, hogy az Erzsébet-korabeli Angliában élt férfié lehetett, és úgy látszott, hogy az új élet ennek a megtestesülésnek a munkáját és fejlődését hivatott folytatni. Az angyal aurájában, az előző fizikai test e képe körül ugyanabból a korszakból származó férfiak és nők számos más alakja csoportosult, akik láthatóan azokat képviselték, akikkel karmikus kötelékek alakultak ki. Némelyikük mosolygott, mások összevonták a szemöldöküket, megint mások közömbösek voltak. Magatartásuk és arckifejezésük valószínűleg az általuk és a megtestesülésbe alászálló Ego között fennálló karmikus kapcsolatokat tükrözte, amelynek folyamatát éppen tanulmányoztuk. A kauzális test síkján egy másik hatalmas angyal is jelen volt, aki közreműködött a megtestesülésben, és ismerte az Ego valamennyi korábbi életét és teljes karmáját. Ő adta át alacsonyabb mentális síkon működő testvérének azt a sajátos karmikus részt, amelyet az elkövetkező életben kellett feldolgozni.

Ilyen körülmények és oltalom mellett folytatódott a mentális megtestesülés. Az alárendelt angyalok némiképp egy hatalmas tábortűz tűzőrzőjére emlékeztettek, aki folyamatosan újabb és újabb tüzelőanyaggal táplálja a lángokat. Ez az új anyag bekapcsolódott a korábban leírt mentálistest-keringésbe, majd végül áthaladt az örvényen, ahol az Ego specializálta.

A megtestesülés folyamatának e korai szakaszában úgy tűnt, hogy az Ego még nem lépett be teljesen a mentális testbe, noha annak felépítésében már igen tevékenyen részt vett. A benne lévő árnyszerű forma azonban bizonyos mértékig tudatának kifejeződése és hordozója volt, és fokozatosan kezdte is ilyen módon használni.

4. AZ ÉRZELMI TEST A NEGYEDIK HÓNAPBAN

Az érzelmi síkon működő, a munkáért felelős angyal tevékenysége nagyrészt arra irányult, hogy a karmikus és környezeti körülmények között a lehető legjobb hordozót hozza létre. A karmával kapcsolatos ismereteket, amennyiben azok az érzelmi testet érintették, a mentális síkokon működő angyaloktól kapta meg. Bizonyos mozgástér azonban rendelkezésére állt, és az angyal minden kedvező, születés előtti körülményt, valamint a megtestesülést körülvevő valamennyi jótékony hatást kihasznált, hogy módosítsa a korábbi életek következményeit, és javítsa az érzelmi testet. Úgy tűnt, hogy ez az

[6] Lásd erről: Geoffrey Hodson: Angyalok és emberek testvérisége, valamint Az angyali seregek c. könyveit (www.teozofia.hu/olvasnivalok).

angyal maga ténylegesen semmiféle építőmunkát nem végzett. Ez – mint később látni fogjuk – az alacsonyabb rendű természetszellemek feladata volt.

Az angyal kifejezetten anyai magatartással őrködött az épülő asztrális test fölött, és amennyire csak lehetett, megóvta minden kedvezőtlen hatástól. Hagyta, hogy saját magnetizmusa szabadon hasson a fejlődő formára, és lehetőségeihez mérten megosztotta vele eleven életerőit. Időnként például magába foglalta a kis asztrális testet, auráját köré zárta, és lehajtotta a fejét, mintha egy ideig minden oldalról teljesen be akarná burkolni.

Ez az angyal tudományos szemlélettel közelítette meg feladatát. Bár nagy örömét lelte benne, és gyengédséget érzett a gyermek iránt, gondolkodásmódját az jellemezte, hogy tudatosan alkalmazott bizonyos erőket egy pontosan meghatározott eredmény elérése érdekében. Amikor a környezet meghatározott spirituális energiát kínált – például amikor az anya istentiszteleten vagy más spirituális összejövetelen vett részt –, az angyal a lehető legtöbbet magába fogadta ebből az energiából. Ezután a fent leírt módon magában tartotta a fejlődő asztrális testet, hogy az energia rá és belé áramolhasson, magnetizálja azt, és módosítsa a kedvezőtlen karmikus hajlamokat. Ennek eredményeként a test könnyebben reagált a finomabb rezgésekre, és így kevésbé a durvábbakra.

Az egyik vizsgált esetben mindkét szülő hosszú éveken át rendszeresen, minden nap meditált. Ez felbecsülhetetlen értékűnek bizonyult, és az angyal a lehető legteljesebb mértékben kihasználta ezt a körülményt.

A nagyvárosok sűrűn lakott részein az angyal munkája nagyrészt abból áll, hogy megvédi az embriót és annak asztrális testét a kedvezőtlen hatásoktól. Azokon a helyeken, ahol a pszichikus légkör különösen ártalmas, az angyal egy vagy több testvérét is segítségül hívhatja ehhez a munkához.

Közvetett hatást tud gyakorolni az éterikus és a sűrű fizikai testre is. Ezért az Ego karmájának határain belül képes lehet mérsékelni az anyát érő baleset vagy az adott síkon fellépő kedvezőtlen környezeti hatások következményeit. Ha például az anyát valamilyen megrázkódtatás éri, az angyal a korábban leírt beburkolási eljárással részben el tudja szigetelni az embriót az anyától, és így mérsékelheti a közöttük fennálló túl szoros kölcsönhatás hatását.

Az angyal munkájában azonban mindvégig saját eleven életerejének a rá bízott hordozókra és azokon keresztül történő áramlása és lüktetése a legfontosabb tényező.

Úgy tűnik, hogy a gyermek asztrális teste az anya asztrális testén belül helyezkedik el. Abban az esetben, amelyből ezek a leírások származnak, az ötödik hónapban olyan helyzetet foglalt el, amely az anya testén a comb felső harmada és a bordák alsó széle közötti területnek felelt meg. Ferdén helyezkedett el; tengelye az anya testén keresztben, a vízszinteshez képest körülbelül 45 fokos szögben dőlt. Felső pólusa a bal oldalon volt. Megjelenésében egy kis, körülbelül 12 hüvelyk hosszúságú, tojásdad formára hasonlított; szinte teljes egészében fehér volt, és bizonyos ragyogás sugárzott belőle. Belsejében egy homályos, miniatűr emberi alak volt látható, amely ebben a szakaszban még csak részlegesen rajzolódott ki.

Az Egotól érkező életerő áramlata felülről lépett be az asztrális testbe, majd lefelé haladt a fej középpontjába. Ekkor még nem ereszkedett egy, a fej közepének megfelelő pont alá, ahol gömbbé terjedt szét. Ebből egy apró, gyökérkezdeményhez hasonló nyúlvány indult lefelé, amely az ötödik hónapra már a torokig ért. Ott ez a nyúlvány nem gömbbé, hanem ágakká nyílt szét; ezek közül három volt kivehető. Ez a nyúlvány és ágai aranylóan ragyogtak, és ahogy egyre mélyebbre hatoltak a testbe, hálózat alakult ki, amely a test felépülésével fokozatosan szétterjedt és egyre sűrűbbé vált.

A központi asztrális forma térbeli kapcsolatban állt a sűrű fizikai és az éterikus testtel, amelyeket áthatott és körülvett. Ebben az időszakban az asztrális és az éterikus permanens atomok a fent említett alászálló Egotól jövő életerő-áramlat első kiszélesedésén belül helyezkedtek el, vagyis a fej középpontjában, azon a ponton, amely egyben az embrió fizikai fejének középpontja is volt.

A nagyvárosok sűrűn lakott területein az angyal munkája főleg az embrió asztrális testének káros behatásoktól való megvédése.

Nem tűnt úgy, hogy az anya aurája szabadon áthatná a gyermek auráját. Bár bizonyos mértékű keveredés megfigyelhető volt, az anya érzelmi teste a gyermek érzelmi testén kívül maradt, és a benne növekvő forma jelenléte határozottan megnövelte annak méretét.

5. A TERMÉSZETSZELLEMEK MUNKÁJÁNAK MEGFIGYELÉSE A NEGYEDIK HÓNAPBAN

Az embrió osztozott az anya fizikai prána áramában, amely ebben a szakaszban általában minden határozottan kivehető csatorna nélkül áramlott át rajta. Ennek nagyobb része az anya napfonat csakrájából jutott el az embrió ennek pontjához, ahonnan szabadon szétáradt az egész formában. Az embrió fejében azonban a prána enyhén összpontosult, a lép csakra viszont ekkor még nem működött. Az embrió jelenléte az anya testében kétségtelenül igénybe vette annak életerejét. Az anya azonban így is képes volt arányosan nagyobb mennyiségű életerőt felvenni és hasznosítani.

Az éterikus testű természetszellemek szintén biztosítottak bizonyos mennyiségű életerőt, amelyet az embrió minden alkalommal felvett, amikor a természetszellemek éterikus anyagot helyeztek el a növekvő formában[7]. Ezt az életerőt a beépítendő anyag gyűjtése időszakában szívták magukba. A folyamat hatására apró testük felragyogott és kitágult, az embrió éterikus testmása pedig szintén fényleni kezdett azon a területen, ahová a természetszellemek a részecskéket és az életerőt kibocsátották.

Ezek az építő természetszellemek az anyaméhben, az asztrális síkon voltak láthatók, és úgy tűnt, innen végezték munkájukat. Néha opálosan csillogó fényvillanásoknak látszottak, máskor pedig gyorsan mozgó, ragyogó színes pontoknak, amelyek serény tevékenység benyomását keltették. Minden fényvillanásnak volt egy körülbelül egy tizenhatod hüvelyk átmérőjű, fényesebb középpontja, amelyet egy apró, ragyogó színű aura vett körül, nagyjából a fénylő középpont átmérőjének háromszorosával. Az építő természetszellemek kívülről is felvettek anyagot, magukba asszimilálták, majd a magzatba bocsátották. Ez a felvétel az anyaméhben és annak környezetében lévő szabad térben történt. „Elkapták" és magukba szívták a beáramló anyagot, amelyet az erőáramlatok a magzat felé sodortak. Ezután az anyag az emésztéshez hasonló asszimilációs folyamaton ment keresztül. Amikor ez befejeződött, a természetszellemek visszatértek a magzathoz, behatoltak abba, és így elhelyezték benne az újabb csomag anyagot.

Több száz ilyen apró lény dolgozott ott; mindegyikük hasonló megjelenésű volt, és ugyanazt a módszert alkalmazta. Nem minden beáramló anyag haladt azonban keresztül rajtuk: egy része közvetlenül a korábban leírt módon került a helyére, míg más része belépett az anyaméh területére, és ott lebegve maradt mindaddig, amíg a természetszellemek asszimilálták, majd beépítették a magzatba.

Az anyaméh környékén az éterikus és az asztrális síkon jól kivehető zenei hang volt érzékelhető. Szelíd zümmögésre emlékeztetett, nem különbözött attól a hangtól, amely egy méhkas közelében hallható, és elsősorban a permanens atomból áradt. Mivel azonban az embrió teljes éterikus testmása, valamint a rajta dolgozó természetszellemek is ugyanezen a frekvencián rezegtek, az anyaméhet betöltötte ez az éterikus hang.

Ez a rezgés egyszerre fejtett ki forma alakító és védelmező hatást. Folyamatosan befolyásolta a növekvő test alakját, ugyanakkor hatókörén belül olyan állapotot tartott fenn, amelybe csak harmonikus rezgések és azokkal „összehangolt" anyag hatolhatott be.

[7] Ennek a - növényvilágban hasonlóképpen zajló - folyamatnak a részletes leírásáért lásd Geoffrey Hodson *The Kingdom of the Faerie* c. könyvét.

6. AZ ÉTERIKUS ÉS A SŰRŰ FIZIKAI TEST AZ ÖTÖDIK HÓNAPBAN

Az ötödik hónapra az előző fejezetekben leírt valamennyi folyamatban határozott előrehaladás vált észrevehetővé. Az Ego tudata kezdte elérni az érzelmi síkot, és közvetlenül befolyásolni az érzelmi test felépítését. A mentális hordozó felépítése és növekedése már annyira előre haladt, hogy az Ego elvonhatta róla a figyelmét.

Az Ego és a magzat közötti összeköttetés fokozatosan szélesebbé vált. A negyedik hónapban ez a kapcsolat – amely ezüstös-kék fénysugárként jelent meg – körülbelül 1,5 hüvelyk átmérőjű volt, az ötödik hónapra pedig 2,5 hüvelykre növekedett. A magasabb világokból lefelé ereszkedve az anya testének bal oldalán, kissé hátul lépett be, ott, ahol a háti csigolyák az ágyéki csigolyákba mennek át. Érintette a lép csakra felső, külső szélét, majd behatolt a magzat fejébe.

A fizikai test alakját az az éterikus öntőforma határozza meg, amelybe a természetszellemek beleépítik az anyagot. Ez a minta részben a zigóta és a permanens atom által kibocsátott „hangrezgés" forma alakító erejének hatására jön létre[8], részben pedig a Karma Urai alakítják ki az egyén karmájának megfelelően. Sajátos elementál-élettel is rendelkezik, és az egyén fizikai karmájának emberi alakban való kifejeződése. Abban az értelemben passzív, hogy önálló cselekvést nem képes kezdeményezni, ugyanakkor pozitív hatást gyakorol a magzat növekedésére.

Az éterikus öntőforma egyik lehetséges feladata, hogy biztosítsa a magzat biztonságos áthaladását a múlt ismétlődő evolúciós szakaszain, egészen a mai emberi formáig. Úgy tűnik, maga a minta nem megy keresztül ezeken a szakaszokon, noha csak fokozatosan ölti magára a teljesen kifejlett gyermek alakját. Gátló szerepet is betölt, amely lehetővé teszi számára, hogy megakadályozza bizonyos, az anyában fellépő hatások és körülmények magzatra gyakorolt befolyását. Ha például az anyát megrázkódtatás éri, az öntőforma mintegy párnaként vagy ütközőrétegként működik. Azok a hatások azonban, amelyek az Ego karmájának részét képezik, áthatolnak rajta; áthaladásuk módosítja az öntőformát, és a magzat növekedését is befolyásolja.

A vizsgált esetben az öntőforma az anyaméhben helyezkedett el, és egy fehér fényből kirajzolódó csecsemő körvonalaira hasonlított. Éterikus anyagból épült fel, amely a külső felszínen összesűrűsödött, és egyfajta burkot vagy „bőrt" alkotott. Összhatása olyan volt, mint egy holdfényben fürdő, csillámló fehér csecsemőé, amelynek ragyogása kissé egyenetlen volt. Vonásai halványan kivehetők voltak, de még nem rajzolódtak ki világosan.

A fizikai test felépülésének folyamatossága volt megfigyelhető az anyaméhben. Számos erőáramlat tartott felé, és rendkívül intenzív tevékenység folyt az építő természetszellemek részéről a fizikai, éterikus és asztrális síkon. A magzat mágnesként viselkedett: az anyagi részecskék folyamatosan feléje vonzódtak. Tisztánlátással nyomon lehetett követni a részecskék útját egészen addig a pontig, ahol összegyűltek, majd „megtelepedtek" a test megfelelő helyén. A későbbiekben említett, elsődlegesen kibocsátott „hangrezgések" által keltett erőáramlatok láthatóan vonzó hatást gyakoroltak erre az anyagra, és a részecskéket ezek típusa, valamint rezgésszáma szerint a test különböző részeibe irányították.

Az Ego is hatást gyakorolt erre az anyagra a korábban leírt fénysugáron keresztül. Az Ego ereje folyamatosan végigáramlott a sugáron, és sajátos rezgését rányomta a beérkező részecskékre. A minden

[8] Lásd az 5. fejezetet.

irányból vonzott anyag az anya teste felé zúdult, majd a magzatot közvetlenül körülvevő erőáramlatok felfogták, és a növekvő test megfelelő helyére irányították. Az egyik ilyen áramlat a megfigyelő éterikus testmásához kapcsolódott, aminek következtében testének azok az éterikus anyagrészecskéi, amelyek megfeleltek az adott áramlat rezgésszámának, az embrió testébe vonzódtak.

Az Egotól az anyához vezető fénysugár végpontja a magzatban egy asztro-éterikus „szívet" alkotott, nagyjából a napfonatnak megfelelő helyen. A test életerejének jelentős része is ebben a központban összpontosult, ahonnan szétoszlott, hogy serkentse a fizikai sejtek növekedését, élettel töltse meg a testet, és fokozza azt a kezdeti vonzóerőt, amely az éterikus anyagot az anyaméhbe húzta.

A megtermékenyítés pillanatában az Ego legmagasabb spirituális síkjáról fényvillanás száll alá a hímivarsejtbe, megadja annak teremtő impulzusát és energiáját, és biztosítja a fent leírt folyamatokhoz szükséges erőt.

Az Egotól induló életerő-áramlat az asztrális test felső részénél hatol be abba, és onnan lefelé haladva ér el a fej középpontjáig.

A vonzóerő attól a pillanattól szabadul fel és kezd működni, amikor a hímivarsejt és a petesejt pozitív és negatív erőinek egyesülésével létrejön egy entitás. E két erő különleges körülmények közötti egyesülése – például, ha biológiai energia vagy lendület áll mögöttük – erőáramlást indít el az asztrális síkról. Amint ez az állapot létrejön, azokban az esetekben, amikor egy Ego készül megtestesülni, a fizikai permanens atom – a korábbi életek fizikai tapasztalatainak tárháza – hozzákapcsolódik a megtermékenyített petesejthez. Ettől a pillanattól kezdve működésbe lép a vonzóerő, ami hangrezgésként nyilvánul meg, és a kibocsátott rezgések különböző típusainak megfelelően „hívja" magához a különböző fajtájú természetszellemeket.

Egyúttal éterikus szigetelést is biztosít, amelyen belül a korábban leírt építőmunka végbe mehet. Amikor kapcsolatba kerül a környező anyaggal, rányomja saját rezgésszámát, és így előkészíti azt a természetszellemek általi feldolgozásra. Ahogy a magzat növekszik, az asztrális síkról az éterikus síkra irányuló erőáramlás is fokozódik, így a vonzóerő hatóköre fokozatosan kiterjed az anyaméh teljes méretére.

A növekedés folytatódásával, amikor már a specializált szervek felépítése következik, új rezgéssorozatok társulnak a meglévőkhöz, és újfajta természetszellemek, valamint anyag vonzódik a fejlődő testhez.

7. A HATODIK HÓNAP

A hetedik hónap közeledtével valamennyi síkon jelentősen fokozódó tevékenységet lehetett megfigyelni. A korábban megfigyelt folyamatok mind felgyorsultak, és az Ego egyre több saját életerőt bocsátott be a testeibe.

Az Egoi tudat középpontja a mentális testen keresztül az asztrális testbe helyeződött át, majd rövidesen elhagyta azt, hogy az éterikus testben rendezkedjen be. Ekkorra az asztrális test már jelentős mértékben képes volt arra, hogy az Ego hordozójaként szolgáljon az asztrális síkról érkező hatások befogadásában. A rezgések és a tudat rajta keresztül történő működése már jól körülhatárolt szervi funkciókat hozott létre, és a csakrák is kezdtek láthatóvá válni.

Maga az Ego elevenebbé vált, és fogékonyabban reagált a saját síkján kívülről érkező hatásokra. Sokkal könnyebbé vált kapcsolatba lépni vele, és bizonyos fokú válaszreakciót kiváltani belőle. Az új hordozók építésének és növekedésének kedvező előrehaladása láthatóan nagyobb szabadságot biztosított az Egonak ahhoz, hogy kapcsolatba lépjen a kauzális sík életével.

Az a bizonyos Ego, amelynek megtestesülését megfigyeltem, kivételes képességű, jellemében nemes és erős akaratú volt. A kauzális síkon az emberi forma a lehető legmagasztosabb, idealizált alakjában vált láthatóvá. Arca és szeme ragyogó és dicsőséges kifejezést sugárzott: a szeretet és a szelídség fényében tündökölt, ugyanakkor erőtől izzott. A kauzális forma, ahogyan fizikai agyam rögzítette, nem annyira teljes emberi alak volt, mint inkább egy gyönyörű arc és két szem – mintegy „a bennünk lakozó Isten" arca.

Az Egoval ebben a szakaszban kialakult szorosabb kapcsolatom lehetővé tette, hogy bizonyos mértékig magam is részesüljek az új megtestesülést kísérő állapotokban. A legerősebb benyomás ahhoz hasonlított, mint amikor valaki hosszú, csodálatosan üdítő alvásból ébred, teljesen megújulva, a legfényesebb frissesség, életerő és hatalom teljében. Az így felébredt Ego mintha teljes magasságában kiegyenesedett volna, miközben lelkesen állt új megtestesülési ciklusának küszöbén. Egész légkörét a reggel hangulata lengte be, mintha egy csodálatos tavaszi napfelkelte ragyogása övezné. Nagy reményeket fűzött ehhez a születéshez. A mennyei pihenés hosszú csendjében tervek érlelődtek meg benne. Tudata hatalmas munkatervektől és az önkifejezés csodálatos lehetőségeitől izzott, ahogyan a művészé is, amikor hozzákezd egy új képhez, amelyben teljes egészében ki akarja fejezni valamennyi művészi törekvését.

A kauzális síkon működő tudat sokféle képességének jelensége a vizsgálatok során gyakran vált nyilvánvalóvá. Az a tény, hogy én magam is kapcsolatba kerültem ezzel a tudattal, semmiképpen sem befolyásolta az új testek felépítésére irányuló erő összpontosulását.

A korábban említett fénysugár, amely az Egot az embrióval kötötte össze, a kauzális testen belül egy olyan pontból indult ki, amely az emberi alak napfonatának felelt meg. Ezután tölcsér alakú fénysugárként haladt tovább a mentális testbe, annak felső részén lépett be, majd teljes egészében áthaladt rajta. Hasonló módon jutott be az asztrális testbe, végül pedig a fizikai embrióba.

Hat és fél hónapos korban ennek a sugárnak a szélessége a mentális és az asztrális síkon körülbelül 6 hüvelyk, az éterikus és a sűrű fizikai síkon pedig 4 hüvelyk volt. Az Ego élete és ereje fel-le villódzott ezen a sugáron, amely az Ego és a fizikai test közötti összeköttetés megteremtésén túl azt is biztosította, hogy a négy személyes tudathordozó tökéletesen és szinkronban működve kapcsolódjon egymáshoz.

Az agyi tudat korlátai megakadályozták, hogy pontosan kifejezésre juttassam a négy tudathordozó egymáshoz való viszonyát és a sugár haladásának útját. A hordozókat egy ábrán úgy lehetne ábrázolni, mintha a fénysugárra lennének felfűzve: a sugár egymás után áthaladna mindegyik hordozó felső részén, majd kilépne annak alsó részén, és belépne az alatta lévőbe, míg végül elérné a fizikai testet. Ábrázolásként ez talán megfelel a valóságnak, a tényleges helyzet azonban nem ilyen, mert bár a testek valóban egymás fölött helyezkedtek el, a magasabb testek bizonyos mértékben rá is vetültek az alattuk lévőkre, mintha az egyik felső fele a közvetlenül fölötte elhelyezkedő test alsó felét foglalná el. Talán ez sem adja vissza teljes pontossággal a tényeket háromdimenziós formában. Az agyi tudat segítségével ennél pontosabban nem tudom leírni. Amikor azonban a magasabb síkok látásával és tudatával figyeltem meg ezt a jelenséget, úgy tűnt, teljesen megértettem.

A fénysugár áthaladása a mentális testen – amely ekkorra már majdnem teljesen kifejlődött – fenntartotta a magnetizálás folyamatát. A teljes mentális hordozó jóval nagyobb és sokkal ragyogóbb volt, mint egy hónappal korábban. Ekkorra körülbelül 4 láb magasra nőtt. A belsejében és a felszínén folyamatosan, élénken mozgó, megszámlálhatatlanul sok apró, élénk színű részecske csillámló, opálos fényt hozott létre. A mentális test felszíne leginkább a ragyogó napsütésben csillogó hóhoz hasonlított, amikor a jégkristályok prizmás fényhatásokat keltenek. Felépítése határozottan sűrűbbé vált az előző hónaphoz képest. A színes részecskék egyenletesebben oszlottak el, a test pedig homogénebbé vált.

A belsejében lévő emberi alak már jól kirajzolódott, és a mentális ember kezdte határozottan kifejleszteni öntudatát. A mentális síkon is markánsan jelen volt ugyanaz a csodálatos frissesség és eredeti tisztaság, amelyet a kauzális síkon figyeltem meg.

A hetedik hónap közeledtével az Ego tevékenységének legnagyobb része az asztrális testre összpontosult. Az alkalmazott módszer hasonló volt ahhoz, amelyet a mentális testtel kapcsolatban leírtam, az anyag azonban ezen a síkon sokkal kevésbé volt fogékony. Az asztrális test tetején kör alakú nyílás jelent meg, amelynek széle világosan kirajzolódott, akár egy virág központi pártája, és az asztrális test külső részén, annak tojásdad alakját követve, laposan elterülő szirmok körvonalai is jól kivehetők voltak.

A fénysugár ezen a kör alakú nyíláson keresztül hatolt be, amely egy kezdetleges *Brahmadanda*-csakrának tűnt. Felülről lefelé tekintve egy nagy körömvirág képe bontakozott ki. A sugár magja áthaladt a „virág” központi részén, amely körülbelül 2 hüvelyk átmérőjű volt, míg a teljes virág átmérője legalább 6 hüvelyket tett ki. A szirmok lefelé és befelé, a középpont felé görbültek, majd megnyúlt szár alakjában áthaladtak az asztrális testmás fejtetőjén, és annak középpontjába vezettek, ahol rendkívül fényes pont ragyogott aranysárga fénnyel.

Ebből a pontból a lefelé áramló erő négy, kereszt alakban elrendeződő sugarat bocsátott ki, amelyek a fizikai koponya varratainak vonalát követték. Az Egoi erő fő árama tovább haladt lefelé a torok csakrán, ahol erőkoncentráció volt megfigyelhető, majd a szívhez és a napfonathoz haladt tovább. Ez a három erőközpont már kezdetleges formájában látható volt.

Ebben a szakaszban az Ego még mindig inkább felülről hatott az asztrális testre, mintsem annak belsejéből. Az asztrális testben még alig, vagy egyáltalán nem volt jelen az öntudat, ellentétben a mentális síkkal, ahol már kezdett kialakulni.

Ekkorra az asztrális test az anya vállától a térdéig terjedő teret foglalta el, és csaknem függőlegesen helyezkedett el, enyhén bal vállától a jobb térde felé dőlve. Az anya aurája továbbra is arányosan kitágult, hogy ezt magába foglalja. A két aura közötti különbség és elkülönülés még mindig jól észrevehető volt.

Az asztrális „gyermek" álomszerű, félálomban lévő állapotban volt. A tudat különféle változásai az asztrális testben halvány színváltozásokként jelentek meg, amelyek végig vonultak rajta és áthatották. Az Ego impulzusai időnként felébresztették ebből a tudatállapotból, és ilyenkor kissé megmozdult, mint az alvó, akit részlegesen felébresztenek. A kibontakozó asztrális tudat álomszerű működéseinek összhatása olyan volt, mint az égbolt lassan változó színei napnyugtakor. Ezt tovább erősítette maga az asztrális testmás megjelenése, amely úgy ragyogott, mint a horizont közelében álló Nap úszó, hullámzó fénye.

Úgy tűnt, a fizikai embrió támaszpontként vagy horgonyként szolgál az Ego számára. Közvetlen kapcsolatuk stabilizáló hatást gyakorolt a finomabb testekre, szinkronban tartotta őket, és az Ego irányítása alatt tartotta működésüket. A fizikai embrió a magasabb síkokról érkező erő hatását folyamatos mozgásra ösztönző impulzusként érzékelte.

A fizikai, éterikus és asztrális tudat ebben a fejlődési szakaszban egységet alkotott. Az egység birtokában lévő külső és belső tudatosság nagyrészt az asztrális síkon működött.

A fizikai síkon az Ego tudatát képviselő erőáramlat a magzat fejében és fejére összpontosult, majd onnan lefelé haladt a gerinc mentén, halványsárga, csaknem fehér fényként mutatkozva meg. Érdekes volt megfigyelni a különbséget e fény és az Egotól jövő erőnek, illetve életerőnek az asztrális testből a fejbe vezető összekötő árama között, amely lefelé haladt a torok és a szív irányába, végül pedig a napfonatnál ért véget. Ez utóbbi áramlat, amely a magzatban világosan látható volt, a gerincvelői folyadék áramlásával együtt haladt egészen az embrió atlaszcsigolyájáig, amelyen keresztül mindkettő lefelé folytatta útját. E szint alatt azonban a két áramlat eltérő irányt követett.

A leírt tevékenységek hatása a gyermek asztrális összetevőire a napnyugtakor lassanként változó égboltra emlékeztetett, amikor a nap lassanként a látóhatárig ereszkedik.

A vér pulzálása látható volt a fizikai embrió szívverésével összhangban; úgy tűnt továbbá, hogy az embrió halvány melegséget és álmos, kellemes nyugalmat is érzékel. A magzatmozgások érzékelhetővé válása akkor következik be, amikor az öntudatos Egoi impulzus a mentális és az asztrális testen keresztülhaladva először érinti a fizikai embriót. A fizikai megtestesülés kezdetének ez a pillanat tekinthető, mert ekkor lép az Ego először tudatos kapcsolatba új fizikai testével.

8. A NYOLCADIK HÓNAP

A következő megfigyelésre a nyolcadik hónapban került sor. Ekkor mindhárom síkon jelentősen fokozódó tevékenységet és az Ego életerejének teljesebb megnyilvánulását lehetett észlelni. Maga az Ego sokkal nagyobb mértékben irányította tudatát a fizikai sík felé. Ekkorra már összpontosulási pontot vagy tudati központot alakított ki az új személyiségen belül, így ő maga sokkal kevésbé állt azon „kívül”, mint az előző nyolc hónap során. Úgy tűnt, ez még annál is korlátozóbb hatást gyakorolt rá, mint amilyen akkor tapasztalható, amikor a személyiség már elérte a felnőttkort.

Más szóval, úgy látszott, hogy az Ego a születés előtti egy hónapban nagyobb részt helyezett önmagából a személyiségébe, mint a megtestesülés bármely más időszakában. Ennek ellenére a kauzális síkon továbbra is nagyfokú szabadságot élvezett tudatában és cselekvésében.

Ekkorra a fénysugár a kauzális testből kilépve már körülbelül egy láb széles volt, és a benne lakozó Isten megdicsőült emberi alakja nagy összpontosítással tekintett végig rajta lefelé, a gyermek fizikai teste felé.

Az Ego tudata szilárdan megtelepedett mind a mentális, mind az asztrális testben, és az asztrális sík legalacsonyabb szintjein keresztül behatolt az éterikus testbe is, amelyre ekkorra már szabadon gyakorolta hatását.

A mentális és az asztrális test befejezettnek látszott, és egymáshoz nagyon hasonlónak tűnt. Mindkettő felszínét irizáló, gyöngyházfehér ragyogás borította, és azonos színű emanációk, valamint kisugárzások vették körül őket. Az őket alkotó atomok még gyorsabb rezgésben voltak, és mindkét test belsejében folyamatos mozgás volt megfigyelhető.

Az Egoból kiinduló fénysugár a mentális test tetején lévő nagy, tölcsér alakú bemélyedésbe hatolt, majd a mentális testmás fejébe lépett be, az elülső kutacsnak megfelelő helyen, ezután pedig kitágult, hogy magába foglalja az egész fejet. Maga a mentális test nyúltabbá vált, és körülbelül 5 láb magas volt; a benne lévő központi emberi alak pedig mintegy 3 láb magasra „nőtt”.

Bár ez a test teljesen felépültnek látszott, nem rendelkezett a környezetére vonatkozó külső ismeretekkel, és önálló hordozóként sem lehetett használni. Amint korábban említettem, a tudat összpontosulási pontja ekkor az asztro-éterikus szinten helyezkedett el, és a tudat csupán áthaladt a mentális testen, életre keltve azt.

Az asztrális síkon is arányos előrehaladás történt: ez a test addig növekedett, amíg az anya vállától a térde és a bokája közötti távolság feléig ért.

Az asztrális angyal igen szoros kapcsolatba került a testtel. A megfigyelés idején az anya mögött állt, és az új asztrális test felét aurájába burkolta. A test úgy nyúlt ki belőle, mint egy nagy, sokszínű tojás.

Tudata teljesen a rábízott lényre összpontosult. A lehető legnagyobb odaadással viselte annak gondját, fölé hajolt, és megóvta a külső hatásoktól. Egész magatartása olyan volt, mint aki rendkívül finom műalkotást készít: valami oly ritkát, oly értékeset és oly csodálatosat, hogy tökéletessé formálásához a legnagyobb erőfeszítésre, a lehető legnagyobb gondosságra, sőt még tiszteletre is szükség van.

Az anyát is hasonló módon segítette. Gyönyörű aurája úgy borult rá, mint a hátulról vállára terített köpeny vagy palást. Színe gyönyörű kék volt, és köpönyegszerű aurikus öltözékként vette körül mind az angyalt, mind az anyát. Ennek csuklyája a z angyalfölé borult, és feltűnő hasonlóságot kölcsönzött neki a Miasszonyunk alakjával. Aurájának felső részét ragyogó kék fény tette még szebbé, mintha élő fényből szőtt kék köpenyt viselt volna.

9. MIASSZONYUNK

A nyolcadik hónapban az angyal megjelenésében megfigyelt változásról kiderült, hogy azt a magasabb világokból alászálló erő idézte elő, amely az angyalon keresztül az anyába és a gyermekbe áramlott. Amikor megpróbáltam felderíteni ennek az erőnek a forrását, olyan tudati szintre jutottam, amely rendszerint kissé meghaladja elérési képességemet. Azokban a spirituális birodalmakban, amelyekben

e hatás felébresztett, feltárult előttem az istenség női princípiumának megszemélyesítése, akit a korábbi népek Íziszként, Vénuszként és Istarként ismertek, az újabb időkben pedig Szűz Máriaként. Még tapasztalatlan és tökéletlen látásommal is érzékelni tudtam valamennyit dicsőséges szépségéből és tökéletességéből.

Leírhatatlanul ragyogó és gyönyörű, a tökéletes nőiség megtestesüléseként tündököl: a szépség, a szeretet és a gyengédség megdicsőüléseként. Az istenség dicsősége veszi körül. Csodálatos szeméből sugárzó boldogság és a spirituális öröm eksztázisa árad.

Magasztos állapotának intenzitása ellenére tekintete lágy és gyengéd, és valamiképpen magában hordozza a gyermekek boldog kacagását, valamint az érettség mély, nyugodt magabiztosságát.

Lágy, mégis ragyogó színekből álló pompás aurája dicsőséges fénykoszorúként övezi, elfátyolozva, ugyanakkor feltárva halhatatlan szépségét. Mélykék, ezüstfehér, rózsaszín, aranysárga és a tavaszi fiatal levelek lágy zöldje áramlik szüntelenül gyönyörű aurikus köntösében, szín- és élőfényhullámok egymásba fonódó sorozataként. Időről időre gazdag, mély kéksége az egészet átjárja, miközben csillagok és ragyogó, ezüstös fényvillanások világítják meg.

Az őrzőangyalok az ő szolgálói és hírvivői. Rajtuk keresztül már a kezdetektől jelen volt, oltalmazva mind az anyát, mind a gyermeket. Békéje, szeretete és mély együttérzése körülölelte őket; mindezt az anyaság szentségének közeledése, a születés misztériuma hívta elő. Most, hogy közeledett a szülés ideje, oly közel jött hozzájuk, hogy angyali szolgálói egyre inkább hozzá hasonlítottak, amint életerejének és tudatának mind nagyobb része nyilvánult meg bennük és rajtuk keresztül. Napról napra közelebb húzódott, mígnem a bemutatásra az ő tényleges jelenlétében került sor.

Jelenléte nemcsak az anya és a gyermek Egoját segíti minden síkon, és nemcsak harmonizáló, megnyugtató hatásokat áraszt, hanem figyelemmel kíséri az anya mentális és érzelmi változásait is. Vele együtt átéli valamennyi tapasztalását, még fájdalmaiban is osztozik. Ugyanakkor elősegíti azoknak a tudattágulásoknak a kibontakozását, amelyek bizonyos mértékben minden anyánál bekövetkeznek önfeláldozó cselekedetének időszakában.

Ezek a tudattágulások mind az egyén, mind az emberi faj fejlődését szolgálják. Miasszonyunk a jövő emberiségét tartja szem előtt: azt az időt, amikor az emberek körében a házasságot és a szülői hivatást magasztosabb rangra emelik, és azok elfoglalják méltó, megfelelő helyüket az emberi életben, mint spirituális szentségek, amelyek révén olyan faj születhet, amely tiszta, amint Ő maga is, és amely isteni tökéletességének bizonyos fokát is felmutatja. Akkor olyan testek jönnek majd létre, amelyek méltó templomai lesznek a bennük lakozni érkező, kibontakozó Istennek.

Miközben meditáltam, és igyekeztem megérinteni hatalmas tudatának peremét, felismertem, hogy szüntelenül azon munkálkodik, hogy ezeket a magasztos eszményeket az emberiség tudatába vésse. Egy mindazokkal a nőkkel, akik ezen a bolygón az emberi fajhoz tartoznak; önként magába fogadja szenvedéseiket, osztozik a vajúdás és a szülés kínjaiban, és elviseli a szerencsétlenek lélekölő életének durvaságát és kegyetlenségét. Mindezt magába fogadja, hogy még szorosabban megoszthassa földi nővéreivel saját isteni együttérzését, erejét, tökéletes tisztaságát, eleven jelenlétét, és megáldja őket a világ Anyjának áldásával.

Azt is láttam, hogy osztozik az első szerelem minden örömében; hogy a férfi és a nő közötti igaz vonzalom minden boldogsága visszhangra talál a szívében, és Ő saját tökéletessé vált szeretetének és lángoló örömének határtalan óceánjából még hozzá is ad ehhez. Arra törekszik, hogy növelje, megáldja, gazdagítsa és megtisztítsa a szeretetnek azt a csodálatos mélységét, amelynek egy női szív életet adhat. Ismeri mindazokat a buja vágyakat is, amelyekké ez a szeretet oly gyakran torzul, és igyekszik

átlényegíteni őket: magába fogadja a mérget, hogy saját szívében valódi szerelmi itallá változtassa, majd olyan erőként árassza ki, amely a világ nőinek felemelkedését, az emberi szeretet magasztosabbá válását és a szülői hivatás szentségének megtisztulását szolgálja.

Így tölti be nagy szerepét a Tervben, és foglalja el helyét azok Hierarchiájában, akik, miután megtanultak az Örökkévalóságban élni, önként vállalják az idő fogságát.

10. A NYOLCADIK HÓNAP [folytatás]

Folytassuk a megtestesülés folyamatának nyolcadik hónapban végzett vizsgálatáról szóló beszámolót. A tudat fizikainál finomabb anyagú eszközeinek felépítése ekkorra már befejeződött, ami az asztrális test fejét illeti, de természetesen a fej alatti részeken még nem működhetett, amíg a sűrű fizikai test kellőképpen ki nem fejlődött.

A központi fényoszlop az elülső kutacson keresztül lépett be a fejbe, az oszlop többi része pedig végigáramlott és áthatotta a fizikai test többi részét. Amikor a mag elérte a tobozmirigynek megfelelő helyet, hagymaszerűen kiszélesedett, és magába foglalta mind az agyalapi mirigyet, mind a tobozmirigyet.

Az agykamrák ebben a szakaszban gyakorlatilag összeestek, az agyalapi mirigy és a tobozmirigy pedig teljesen kialakult. A leszálló fényoszlop végén, a kiszélesedett rész belsejében három erővonal jelenlétére utaló jelek látszottak. Ezek közül kettő külön-külön az agyalapi mirigybe, illetve a tobozmirigybe hatolt be, a harmadik pedig a nyakszirt, az atlaszcsigolya irányába áramlott.

Az agyalapi mirigy éterikus mása némileg egy tulipánbimbóra emlékeztetett: a szirmok felül kissé kifelé hajlottak, nyílást alkotva, amelybe az erő áramlat befolyt. A fényoszlop ezen a végződésen belül valamivel erősebben izzott, és az éterikus máson belül láthatóvá vált az embrionális *ádzsnyá* (homlok-) csakra körvonala. Ez valamelyest egy belül velővel kitöltött, üreges nádszálra hasonlított, amelyen a lefelé áramló erőfolyam nem tudott áthaladni. Azt a pontot, ahol a csakra elhagyja az agyalapi mirigyet, magának a mirigynek az éterikus fala vagy burka zárta le.

A tobozmirigy hasonló állapotban volt, de fényessége nagyobb volt, és egy hegyes lángnyelv hatását keltette, amelyben kevés kék szín is látható volt. Az e két központból az elülső kutacshoz vezető éterikus járatot az éterikus más anyaga zárta el, hasonlóan ahhoz, ami az *ádzsnyá*- (homlok-) csakránál megfigyelhető volt. Itt azonban a részecskék aktívabb állapotban voltak, a velő pedig kevésbé sűrűnek tűnt, mintha az Ego élete magnetikusan átitatta és ezáltal gyorsabb rezgésre késztette volna. A járaton belüli részecskéket a járat éterikus fala elszigetelte az éterikus más többi részétől.

A harmadik, agy-gerincvelői folyadékhoz kapcsolódó erő áramlat még nem áramlott szabadon lefelé a gerinc mentén.

A fejben lévő központi kiszélesedés aljából számos apró gyökérszerű nyúlvány vagy ág húzódott lefelé a torok éterikus másába.

Az erő ezeken keresztül áramlott, majd lefelé haladt a torokban egészen a szív helyéig, ahol egy másik, ám jóval kisebb, hagymaszerű kiszélesedés volt található. Ez a fejben lévőhöz hasonlított, és hozzávetőlegesen a szív térfogatának egynegyedét kitevő helyet foglalt el.

Az asztrális csakrák ebben a szakaszban már láthatóak voltak, és viszonylag pontosan a négy fizikai szintű csakra közelében helyezkedtek el, de úgy tűnt, csak a tobozmirigy és a *Brahmaranda*- (korona-)

csakra illeszkedett és kapcsolódott össze teljesen. Együttműködő kapcsolat vagy erőáramlás azonban ekkor még nem állt fenn közöttük. Az éterikus központok az asztrális megfelelőik magnetikus hatókörén belül helyezkedtek el, de még nem működtek úgy, ahogyan a születést követően teszik.

11. A SZÜLETÉS ELŐTTI ÓRA

Annak az esetnek az utolsó megfigyelésére, amelyből e leírások anyagának nagy része származik, másfél órával a születés előtt került sor. Ekkorra úgy tűnt, hogy a magasabb és az alacsonyabb mentális angyalok már visszavonultak az Egoval és új testeivel való kapcsolatukból; munkájukat befejezték, jelenlétükre pedig többé nem volt szükség.

Az asztrális angyal is eltávozott, Miasszonyunk gondolatformája azonban megmaradt. Ezt már nem az asztrális testet felépítő angyal tudata elevenítette meg, hanem maga a Boldogságos Szűzanya. Az Alak ekkorra már különvált mind az anyától, mind a gyermektől, és a bal oldalon, az ágy fejénél állt, az anya fölé hajolva, a legmélyebb gyöngédség és oltalmazás testtartásában.

Szűz Mária jelenléte megakadályozta, hogy az anya mentális és érzelmi teste a fájdalomra olyan rezgéssel válaszoljon, hogy az meghaladja azt a szintet, amely mellett a fizikai testben fennmaradhatott a személyes tudat. A fájdalmat egy bizonyos határon túl nem lehetett csökkenteni, ám a finomabb testekre gyakorolt hatása a lehető legkisebbre mérséklődött. Jelenléte révén az anya személyes tudata valóban kiegyensúlyozott és nyugodt állapotban maradt az éles fizikai szenvedés ellenére is. Az anyát és gyermekét olyan spirituális erő és ragyogás légköre ölelte körül, amely Magasztos Jelenlétéből sugárzott; és így tartotta őket mindaddig, amíg a szülés be nem fejeződött.

A belső síkokon a szobát a szentség és a béke légköre járta át. Miasszonyunk angyali szolgálói is jelen voltak, és mind az anyát, mind gyermeket átjárta az Ő szeretete és áldása. Amint közeledett a születés pillanata, alakja egyre ragyogóbbá és nagyobbá vált, ahogy tudatának mind nagyobb része nyilvánult meg benne, és életének, fényének és áldásának egyre nagyobb áradata szállt alá az anyára és a gyermekre.

Amikor a szülés véget ért, Ő visszavonult. Az Alak azonban lassan oszlott fel; a folyamat talán nyolc-tíz órán át is tartott.

Miután az angyalok visszavonultak, és megkezdődött a születés folyamata, az Ego kapcsolata a fizikai testtel érzékelhetően meggyengült, közvetlenül a születés után pedig gyakorlatilag teljesen megszűnt. Ebből tehát arra következtethetünk, hogy mivel a gyermek magasabb rendű hordozói az anya megfelelő testeinek burkán belül helyezkedtek el, és az angyalok védelme alatt álltak, az Ego sokkal szorosabb kapcsolatot létesíthetett új fizikai testével, mint amilyennel a születés után rendelkezik.

Az Ego határozottan érzékelte ezt a változást: veszteségérzetet tapasztalt, és felismerte, hogy egyáltalán nem képes tudatosan működni új testében, sem hatást gyakorolni rá. Közvetlenül a születés előtt a kapcsolat még látható volt, és a fényoszlop útja követhető maradt, amint áthaladt az elülső kutacson. Ez az oszlop azonban ekkor már sokkal inkább fizikainál finomabb szintű mágneses és pránikus energiákból állt, semmint az Ego tudatából, amely ebben az időszakban nem terjedt az asztrális szint alá. A fizikai és az éterikus test ebben az állapotban még nem volt képes közvetíteni az Ego tudatának erejét.

A születés után az Egonak fokozatosan meg kell tanulnia önállóan megszerezni azt, amit a méhen belüli időszakban az angyalok jelenléte és az anya aurájába való belemerülés lehetővé tett számára.

Ez az utolsó megfigyelés lezárja e fontos témával kapcsolatos kutatásaimat. Elismerem, hogy még sok további vizsgálatra van szükség ahhoz, hogy az e tanulmány által felvetett hatások és működési elvek teljes mértékben igazolhatók és megérthetők legyenek. A munka ezért korlátozott hatókörű és befejezetlen. Jelenlegi formájában mégis közrebocsátom abban a reményben, hogy más kutatók további folytatják a munkát és a vizsgálódást, és talán magamnak is ismét megadatik a lehetőség, hogy további eseteket figyelhessek meg az életnek ebben a rendkívül fontos időszakában.

A Szűzanya jelenléte betöltötte az egész helyiséget, szentséggel és békével ruházva fel azt. Szeretete és áldása kiáradt mind az anyára, mind a gyermekre. A szülés végeztével távozott; alakja nyolc-tíz óra leforgása alatt lassan feloszlott.

FÜGGELÉKEK

„A”: A VILÁGANYA

A születés előtti élet kutatása során folyamatosan tudatára ébredtem bizonyos típusú angyalok jelenlétének és tevékenységének; ők segédkeztek abban a kettős folyamatban, amely egyrészt az új testek – a mentális, érzelmi, éteri és fizikai testek – felépítéséből, másrészt az újjászülető Ego ezekbe a testekbe történő integrálásából állt. Bár akkoriban nem ismertem fel, ma már úgy vélem, hogy a kozmikus életciklus involúciós íve – vagyis a megtestesülésbe való alászállás – során, minden egyes egyéni életciklusban, ezek az angyalok minden egyén számára olyan feladatot látnak el, amely szorosan hasonlít ahhoz a funkcióhoz, amelyet az emberiség egésze vonatkozásában a *Pitrik* – az emberi lény mondhatni ősei – végeznek; őket az okkult hagyomány néha „sátáni hierarchiáknak[9]” nevezi.

Ezen angyalok tanulmányozása feltárta, hogy ők egy olyan hatalmas Intelligencia közvetítői, amely felügyeli és irányítja a természetben zajló összes anyai folyamatot. Az okkult filozófia tanításai szerint ez a Lény az Istenség Női vagy Anya-aspektusához kapcsolódik, amelynek ő maga a megnyilvánulása és képviselője. Maga az anyag – az egyetemes szubsztancia vagy *prakriti* – az az ősi forrás, az anyaméh, amelyben minden világ megfogan és fejlődik, amelyből minden megszületik, és amelybe minden visszatér. Az igazi Világanya nem más, mint az univerzum ezen elsődleges szubsztanciája, abban a fázisban, amikor az elválik az anyag ős-gyökerétől, a *múlaprakriti*-től; hiszen ebben rejlenek minden élőlény magvai, valamint a fenntartás és a szaporodás erői.

Amikor a Kozmosz hajnalán – a Káosz éjszakáját követően – megindul a differenciálódás, az ősi Háromság három aspektusa – a Teremtő, a Fenntartó és az Átalakító – önállóan megnyilvánul és alkotó módon tevékennyé válik. Ekkor magasztos isteni Intelligenciák, Erők vagy Kiáradások képviselik őket – akik maguk is a korábbi *manvantarák* legkiválóbb gyümölcsei –, s akiknek a teste „a magasabb rendű isteni fény lényegéből” épül fel. Az ilyen természetű intelligenciák – miután az ősanyagból kisugároztak – megmásíthatatlan Törvény szerint irányítják az evolúció menetét. Nem olyan Lények ők, amilyeneket az emberi elme el tud képzelni. Ők alkotják egyrészt a legfelsőbb szintű *Sephirot*-ok Háromságát, másrészt azt a Hetet, amely belőlük származik – pontosabban azokat a Szellemeket, akik e hét Lény mögött állnak. Talán úgy is jellemezhetnénk őket, mint az univerzum Lelkének a Lelkét.

A kozmikus Anya-Princípium egyetemesen megnyilvánul; megőrző és újrateremtő tulajdonságai az egész Természetben tevékenyek. Fizikai síkon ez a princípium a teljes világban megjelenik a kémiai negatív polaritás, a szerves életformákban pedig mint nőiség. Jelen van és működik minden egyes sejtben, csakúgy, mint minden többsejtű élőlényben. Nélküle semmi sem foganhatna meg és születhetne meg, semmi sem maradhatna fenn, és semmi sem szaporodhatna tovább. A fizikai síkon túli szinteken az anyai Princípium jelentősége ugyancsak meghatározó. Az ember számára ez az Aurikus Burkot, a Szellemi Lélek *arkhéját* (ősképét) – az *Augoeidészt* vagy kauzális testet – jelenti: azt az anyaméhet, amelyben a Beavatott, az Adeptus, a majdani Logosz formálódik.

Minden nép felismerte, tisztelte és imádta a Természetben rejlő ezen anyai Princípiumot. Külsődleges (exoterikus) vallásaikban Istennőként, a világegyetemek, fajok, nemzetek és emberek Arkangyal szintű Anyjaként személyesítették meg. A Világanya e megszemélyesítései az emberi elme legnemesebb

[9] Lásd erről bővebben Geoffrey Hodson: *The Kingdom of the Gods c.* könyvének III. Része V. Fejezetét.

fogalmai közé tartoznak; az ember éppen e fogalmak megalkotása, tisztelete és szolgálata révén jut el az idealizmus, az odaadás és a vallásos önkifejezés legmagasabb fokára. Az az áhítat, az az odaadás és az a hódolat, amelyben a Világanyákat részesítik – a durva babonákat leszámítva, amelyeknek mindig ellen kell állni –, hasznos módon bátorítható. Hiszen az emberi odaadáson keresztül a magasból elérhetők az emberek.

AZ EMBRIÓ RÉSZEI, valamint a hozzájuk tartozó princípiumok és színek (részlet G. H.*: Lecture Notes: The School of the Wisdom* c. könyvének I. kötetéből).

Embrió	Atma és az éterikus testmás	Ibolyaszín
Magzatvíz (a magzat választja ki magából, és ebben lebeg)	Buddhi	Sárga
Magzatburok (a magzatot és a magzatvizet magába záró hártya)	Manasz I.	Indigó
Szikzacskó (tápanyagot szolgáltat a magzatnak a korai időszakban)	Manasz II. (az a csatorna, amin át az Ego tapasztalásai áthaladnak)	Zöld
Allantoisz (embrió bélzsák)	Asztrális	Vörös
Korion (Irhahártya vagy külső magzatburok)	Fizikai test (annak bőrével, valamint aurikus tojásával)	Kék
Fehérjetartalmú folyadék	Prána	Narancsszín

Az emberi törekvés, a legmagasabb rendű szeretet és a könyörgés révén az ember fogékonnyá válik mind saját spirituális énje, mind pedig az emberiség segítőiként működő beavatottak hatása iránt. A Madonna-eszmény például felbecsülhetetlen értékűnek bizonyult – és bizonyul ma is – az emberiség vigasztalásában, megtisztításában és nemesítésében. Általa Isten anyai szeretetének felismerése vált elérhetővé szenvedő és törekvő emberek milliói számára. Kuan Jin, Ízisz, Istár, Párvati és más istennők alakja ugyancsak ugyanazon nagy Lény létezésén, természetén és működésén alapul. Talán azért, mert keresztény vagyok – és az általam vizsgált esetek is keresztények voltak –, jelentek meg elmémben a Madonna-szerű formák.

Bizonyos okkult filozófiai iskolákban a bolygószintű Világanyát az Istenség női aspektusának rendkívül fejlett arkangyali képviselőjeként, földi megtestesüléseként értelmezik. Úgy is tekintenek rá, mint a világ belső kormányzatának egyik beavatott tisztségviselőjére, akiben a nőiség és az anyaság legmagasabb rendű tulajdonságai teljes tökéletességükben ragyognak[10].

[10] Lásd erről: C.W. Leadbeater: A Világanya mint jelkép és valóság (www.teozofia.hu/olvasnivalok)

B: ALÁSZÁLLÁS A MEGTESTESÜLT ÁLLAPOTBA

A teozófia kiválóan megvilágít egy gyakori emberi problémát: a tartós boldogság és harmónia – vagy éppen ezek ellentétének – kérdését a párkapcsolatokban, a szerelemben és a házasságban. Ha önző, durva és hűtlen vagy a szerelemben, akkor az ok-okozati törvény értelmében ugyanezt aratod majd. Ha viszont önzetlen, mindig kedves és hűséges vagy, akkor ugyanezt biztosítod magadnak minden eljövendő életedre

Ami a szülőséget illeti: honnan érkeznek a gyermekek? Ők is régi szerelmek. Csupán a test új, gyermeki, amely anyagi szülőktől született. Az Én isteni, elpusztíthatatlan, megsemmisíthetetlen, tapasztalt lényeg, amely Istentől származik. (Lehetséges, hogy a mostani életedben a gyermekeid egy korábbi testet öltésben a szüleid, testvéreid vagy szerelmeid voltak.)

Az inkarnációba való alászállás folyamata érdekes kérdés. Ezen a ponton a teozófia lehetővé teszi, hogy egy egyedi szemszögből – a Szellemi Én nézőpontjából – közelítsük meg a témát.

A fogantatás pillanatában, vagy annak közelében, egy angyal hozzákapcsolja a megtestesülni készülő Én (Ego) fizikai permanens atomját az akkor létrejövő kettős sejthez. Az öt permanens atom az akarat, a bölcsesség, az értelem, az érzelem és a fizikai anyag síkjainak egy-egy végső, elemi részecskéje. Amikor a Monád-sugár alászáll az evolúciós mezőbe, ezek az atomok hozzákapcsolódnak a Monád életfonalához (vagy sugarához); így a Monád jelenléte biztosítottá válik a Természet – fentről számolva – harmadik, negyedik, ötödik, hatodik és hetedik síkján. Maga a Monád a második síkon helyezkedik el, és az életfonalán keresztül – amelyre az említett öt atom felfűződik – tart fenn kapcsolatot az alatta lévő síkokkal.

Minden egyes testet öltési ciklus kezdetén a mikrokozmikus Világerő – vagyis az Én (Ego) hatalma, élete és tudatossága – alászáll azon az életfonálon, amely összeköti az Ok-testet, avagy Kauzális testet a mentális, asztrális és fizikai permanens atomokkal. A teremtő energia e hármas árama olyan frekvenciákon rezeg, amelyek kifejezik az Én (Ego) sugarának jellegét vagy a Monád típusát, az elért evolúciós szintet, a már kifejlesztett jellemvonásokat és tudatossági minőségeket, valamint a karmát – annak minden örömteli vagy éppen fájdalmas következményével együtt. Mindezek „hangrezgésekként" jelennek meg az Egora jellemző „Ige" akkordjában, és jelentősen módosítják azokat a szülői jellemvonásokat, amelyek a mentális és asztrális testek, valamint a petesejt és a hímivarsejt közvetítésével öröklődnek. Ez a teremtő erő mikrokozmikusan a Monádból – az ember egyetlen, oszthatatlan Önvalójából, az Őslángból annak szerves részként kiváló szikrából – ered; általa hangzik el elsődlegesen az „Ige". Ez a monádikus „Ige" pedig maga is egy akkord a Makrokozmikus „Igében" (Verbum).

A kauzális vagy Egoi test – az emberi Spirituális Önvaló, az *Augoeidész* állandó hordozója – tekinthető az emberi, mikrokozmikus Archetípusnak; ez a monádi teremtő erő hordozója és kifejeződése, amelyet – ahogy fentebb említettük – a múltbeli tapasztalatok eredményei színeznek át, legyenek azok akár a saját síkján, akár az egymást követő személyiségeken keresztül szerzettek. Így jön létre az az „Ige", amelyet az Ego – mint mikrokozmosz – a kauzális testben teremtő módon „kimond", hogy elindítson egy újabb testet öltési ciklust.

Az egyes síkokon található permanens atomok – felébredve az inkarnációk közötti időszakok viszonylag statikus állapotából – az adott síkon a tovább adott „Ige-erő" fókuszpontjává és közvetítőjévé válik. Mivel magnetikus terek középpontjaiként működnek, ezek a permanens atomok magukhoz vonzzák az anyag azon típusait, amelyek képes reagálni az általuk kibocsátott frekvenciájú rezgésekre. Ez

különösen igaz a Monádban és az Egoban jelen lévő elsődleges Sugarak egyikének vagy másikának túlsúlyára, valamint az anyagban megnyilvánuló három *guna* (aktivitás vagy mozgékonyság, tehetetlenség, ritmus) nekik megfelelő keverékére vonatkozóan. Így tehát – magában az anyagban, amelyből a testek felépülnek, sőt minden egyéb vonatkozásban is – azon mentális, érzelmi és fizikai test adottságait és képességeket illetően, amellyel az újabb földi élet kezdetét veszi, automatikusan tökéletes igazságosság érvényesül minden egyes egyén esetében.

Hogyan épülnek fel a testek?

A fogantatást közvetlenül követő szakasz talán ahhoz a fázishoz hasonlítható a makrokozmikus folyamatokban, amelyben az „Ige" létrehozza az ősképet (archetípust), s ezen keresztül azokat a magnetikus középpontokat, valamint a hozzájuk tartozó erőtereket, amelyek mentén és köréjük később a bolygók formálódnak. A mentális, asztrális és fizikai testek kialakulását irányító elvek mindhárom szinten azonosak; ám annak érdekében, hogy megfigyeléseim eredményeit a lehető legvilágosabban adjam elő, részletesen kitérek a fizikai test anyaméhen belüli felépülésének folyamatára.

Ahogy azt már említettem, a megtermékenyülés pillanatában egy angyal hozzákapcsolja a fizikai permanens atomot az újonnan létrejött ikersejthez. Ez a permanens atom – amelyet az alászálló, Ego-szintű teremtő energia, vagyis a mikrokozmikus „Ige-erő" elevenít meg – rendezett, biológiai irányultságot kölcsönöz az ikersejtes organizmusnak, s valójában arra készteti azt, hogy a monádi „Ige" rezgései által meghatározott mintázat szerint növekedjék.

A teremtő energia – amely immár a permanens atomba és az ikersejtbe, illetve azokon keresztül áramlik – legalább négyféle eredményt hoz létre:

(1) Egy olyan hatásmező vagy szféra kialakítását, amelyen belül az építkezés zajlik. Ez a makrokozmikus teremtésben a Naprendszer „Át nem léphető határának" (*Ring-Pass-Not*) megfelelő képződmény; jelzi a kibocsátott sugarak hatókörét, és arra szolgál, hogy elszigetelve megvédje a területet az idegen rezgések és anyagok behatolásától.

(2) Az e mezőn belüli anyag magnetizálását vagy összehangolását. A teremtő energia működése során a rezgéseket összhangba hozza a környező anyagban azzal az egyénnel, aki éppen teste öltésre készül.

(3) Egy forma létrehozását. Ezt a formát – amely felfogható olyan éteri öntőformaként, amelybe a fizikai test beépül – részletesebben is le kell írnunk; e leírás miatt azonban most későbbre halasztjuk a kibocsátott „Ige-erő" negyedik hatásának tárgyalását. Tisztánlátással vizsgálva a születés előtti éterikus öntőforma – amely igen hamar, már a fogantatás után megjelenik – egy éteri anyagból felépülő csecsemő testére emlékeztet: enyhén fénylő, finom rezgéseket kibocsájtó élő entitás; az Archetípus éteri kivetülése, amelyet az egyén karmája módosított. Az éteri mintán belül – áramló energiák vagy erővonalak formájában, amelyek mindegyike egyedi rezgésszámmal rendelkezik – kirajzolódik a teljes test tervezete. Minden leendő szövettípus képviselteti magát; ezek abban különböznek egymástól, hogy az az energia, amelynek végeredményei, eltérő frekvencián rezeg. Így a csontszerkezet, az izom- és érszövetek, az idegek, az agy és egyéb anyagok mind-mind jelen vannak az éteri mintázatban, meghatározott frekvenciájú energiaáramlatok formájában.

A kibocsátott rezgések hatása a környező szabad anyagra lehet az a tényező, amely arra készteti az atomokat, hogy különféle molekuláris kombinációkba rendeződjenek, létrehozva ezzel a különböző szövettípusokat. Ezek a molekulák az erővonalak vonzáskörébe kerülnek, és a szimpatikus rezgés, illetve a kölcsönös rezonancia révén „helyezkednek el" a növekvő testben a számukra kijelölt helyen. Így a fizikai test minden része – mind anyagát, mind formáját tekintve – pontosan illeszkedik születendő Egohoz. Azok a karmikus hiányosságok, amelyek testi rendellenességek, gyengeségek vagy betegségek

formájában nyilvánulnak meg, a mintázatban disszonanciaként, sőt, akár szakadásként jelennek meg azokon az erővonalakon, amelyek mentén és amelyek alapján a szövetek felépülnek.

Kis kitérővel élve: ha ez az általánosítás helytálló, akkor az egész test – akárcsak a Naprendszer – leírható frekvenciák segítségével; minden szövettípusnak és szervnek megvan a maga hullámhossza, hangja és színe, amelyek az egészség vagy a betegség állapotától függően változnak. Tökéletes egészség esetén minden rész összhangban van, és az emberi test „akkordja" tökéletes harmóniát alkot. Betegség esetén az ellenkezője történik: valahol disszonancia lép fel, és az akkord hamissá válik. A gyógyítás igazi művészete tehát nem más, mint a ritmus helyreállítása.

(4) Az alakot építő természetszellemek megidézése. Azt, hogy e lények mely osztályát vagy rendjét idézik meg, szintén a rezonancia határozza meg. Így a közvetlen környezetben tartózkodó, építő jellegű természetszellemek közül csak azok hallják meg a hívást és válaszolnak rá, amelyek saját rezgésük alapján összhangban állnak azokkal az áramlatokkal vagy hangjegyekkel – az úgynevezett „Ige-erővel" –, amelyeket a testet ölteni készülő egyén permanens atomja kibocsát magából. A helyszínre érkezve belépnek a „munkaterületre", és olyan környezetben találják magukat, amely teljes mértékben megfelel a természetüknek, mivel azt a saját, velük született akkordjuk határozza meg. Ezután ösztönösen hozzálátnak, hogy magukba fogadják – és ezáltal tovább differenciálják – a szabad anyagot, majd segédkeznek abban, hogy az – rezgési mintázata szerinti törvényszerűségek által vezérelve – a test épülő szerkezetének megfelelő helyére kerüljön.

A tudat mechanizmusa

Az asztrális és mentális síkon építésben működő angyalok – azon túl, hogy a természetszellemeknek az ő gondolataikra adott ösztönös válaszain keresztül felügyelik a fentebb leírt folyamatokat – a tudat mechanizmusának felépítésével és rendkívüli kifinomultságot igénylő hangolásával is foglalkoznak. Ez fizikailag magából a testből, valamint a központi idegrendszerből áll, amely hét ideg- és mirigyközpontot foglal magában; ezek a keresztcsontnál, a lépnél, a napfonatnál, a szívnél, a toroknál, az agyalapi mirigynél és a tobozmirigynél helyezkednek el. Éterikus anyagi szinten e központok és mirigyek éteri megfelelőinek – kiegészülve az éteri csakrákkal – tökéletesen illeszkedniük kell a fizikai szervekhez, amelyek egészségét és működési hatékonyságát ők szabályozzák. Hasonlóképpen, az asztrális és mentális testekben a hét csakrának igazodnia kell a mechanizmus megfelelő éteri és fizikai részeihez. A csakrák és a hozzájuk tartozó fizikai központok révén az Ego számára hétféle megnyilvánulási mód biztosított a testben, valamint hét csatorna, amelyeken keresztül tapasztalatokat szerezhet földi testében. Ezek az emberi csakrák a bolygó- és naprendszeri archetípusokban létező hét megfelelő örvény kivetülései; létrejöttüket – angyali segítséggel – az ezekből kiinduló, az emberi kauzális testen áthaladó „Ige-erő" működése idézi elő.

Itt is numerikus elvek érvényesülnek. Minden egyes csakrának megvan a maga sajátos akkordja – frekvenciák, színek és – a virágszirmokhoz hasonló – tagozódások összessége. Mindegyiken keresztül olyan energia, élet és tudat áramlik, amely rezgését tekintve összhangban van az adott egyén akkordjával. Amikor a karma kedvez a tökéletes működésnek, az egyes csakrák akkordjai tökéletes harmóniába kerülnek: a hét csakra összhangban van egymással, azokkal a testekkel, amelyekben léteznek, valamint a többi testben található megfelelő központokkal is. Ilyen feltételek mellett a tökéletes egészség és a hatékony működés biztosított. Amikor azonban disszonancia lép fel – amelyet mentális, érzelmi vagy fizikai vétségek, s az ezek nyomán kialakuló csakra-torzulások vagy -deformációk idéznek elő –, az a működés tökéletlenségéhez vezet. Úgy tűnik, a betegség karmája elsősorban a rezgésbeli összhang megzavarásán keresztül fejti ki hatását. Ha az alászálló energiák ritmusa bármely szinten megszakad, az végső soron a fizikai test megbetegedéséhez vezet. Ebből következik, hogy a végső gyógyulásnak magából a szenvedő alanyból, magából az Egoból kell fakadnia; hiszen kizárólag az

Egoból – az emberi Archetípusból – árad ki az a teremtő – s ezáltal korrigáló és gyógyító – energia, amely az ideális formát számszerűen kifejező frekvenciacsoportokon keresztül nyilvánul meg.

A születés előtti időszaktól kezdve egészen az élet végéig az Ego „Ige-ereje" folyamatosan árad keresztül a permanens atomokon, a csakrákon, valamint a fizikai és a finomabb testeken. Sérülés esetén éppen ez az állandóan tevékeny, formáló erő teszi lehetővé a szövetek helyreállítását és újjáépítését az eredeti forma mintájára. Ebben a folyamatban angyalok és természetszellemek is részt vesznek, a maguk építő jellegű szerepét betöltve. Így a fizikai test egészen a halál pillanatáig – amikor az Ego visszavonul – az Ego „Igéjének" hatása alatt áll. A halál utáni rendezetlen sejtműködés és bakteriális tevékenység – amit bomlásnak nevezünk – éppen az Ego ezen irányító hatásának hiányából fakad. Ahogy az asztrális és a mentális testek sorra félretevődnek, az „Ige" asztrális és mentális síkon is elnémul, mivel az Ego visszahúzódott a teremtő nyugalom és az mennyei boldogság szubjektív állapotába. Ebből az állapotból aztán a kellő időben majd felébred, az „Ige-erő" ismét kiárad belőle, és kezdetét veszi egy újabb testet öltési szakasz.

(Részlet G. H.: *The Kingdom of the Gods c.* könyvéből (44-48. oldal).)

C: AZ EMBRIÓ FEJLŐDÉSE

Az emberi élet első hónapjában csodálatos változás megy végbe a petesejtben. A hímivarsejt és a petesejt egyesüléséből egy új egyed jön létre, aki magában hordozza az emberi nemzedékek megszámlálhatatlan sorának lehetőségeit. Az ismeretlenségből kirajzolódik az ember képe.

AZ ELSŐ VÁLTOZÁS

a petesejt osztódása két sejtté, amelyek aztán tovább osztódnak négy sejtté. Ez a folyamat addig folytatódik, amíg ki nem alakulnak az emberi testet alkotó sejtek milliói. A sejthalmaz külső szélén létrejön a tápláló réteg – a trofoblaszt –, amely beágyazódik a méh nyálkahártyájába; ebből alakul ki a védőburok, a méhlepény (placenta). Ez a trofoblaszttal együttműködve a köldökzsinóron keresztül az anya véréből táplálja a növekvő embriót. A belső sejtcsomó fokozatosan tömör gömbből egy kis üreges, nyolcasra emlékeztető szervvé alakul át. Ebben két üreg található, amelyeket középen egy kétrétegű lemez, az úgynevezett embriópajzs választ el egymástól. Ebből a lemezből fejlődik ki maga az emberi test.

A nyolcas alakzat alsó fele egy kis, üres hólyaggá, az úgynevezett szikzacskóvá alakul. A második hónapban ez leválik az embrióról. A felső félből alakul ki a magzatburok, más néven amnion. Ez – a köldökzsinór kivételével – teljesen körülveszi az embriót, és egyfajta folyadékpárnát képez, amelyben a magzat lebeg, mintha csak egy lengéscsillapító kamrában lenne.

Az első tizenhét napon belül speciális sejtek – amelyek úgynevezett vérszigetekbe tömörülnek – egyetlen csővé egyesülnek az embriópajzs azon részén, amelyből később a fej felőli része alakul ki. Számos átalakulás után ebből fejlődik ki az emberi szív, amely meglehetősen korán, szinte rejtélyes módon verni kezd. Először egy enyhe rándulás fut végig a csövön, majd egy újabb, és hamarosan az embrió szíve ritmikusan összehúzódik és elernyed, keringésbe hozva a vért az embriópajzs ereiben. Ennek a lüktetésnek az élet végéig folytatódnia kell.

Körülbelül ugyanebben az időben alakul ki az idegrendszer is. Az embriópajzson egy megvastagodott, ovális lemez jön létre – az úgynevezett ideglemez – amelynek szélei kiemelkednek a pajzs sík felületéből, majd középen – pontosan ott, ahol az embrió háta lesz – egymáshoz közeledve egy csővé záródnak össze. E cső egyik vége később agyvelővé, hátsó része pedig gerincvelővé fejlődik. Ezután megkezdődik az emésztőcsatorna kialakulása. A lapos embriópajzs középső része kiemelkedik, hosszú, gerincszerű üreget képezve, amelynek mindkét végén egy-egy vakon végződő zsák található. Igen korán nyílás keletkezik az előbélből a leendő fej alsó felszínén – ez lesz az ősszáj –, míg a hátsó végen lévő nyílás egy ideig zárva marad.

A vesék kialakulása szemléletes példája annak, hogyan ismétlődnek meg az embrió fejlődése során a távoli múlt evolúciós folyamatai. Az elsőként megjelenő vesék a halakéra emlékeztető szervek; ezek később elsorvadnak, és helyüket egy fejlettebb típus veszi át – hasonló ahhoz, amilyen a békákban található. Ez a forma is eltűnik, és a visszamaradt elemekből kezd kialakulni az első emberi vese.

Az első hónap végére már kivehető a farok, valamint a karok és lábak kezdeményei; sőt, megjelennek a halak kopoltyúréseire emlékeztető kezdemények is – egy újabb példája az evolúciós folyamatok megismétlődésének. Harminc nap alatt az új emberi lény az egyszerű petesejt és hímivarsejt állapotából eljut az emberi lét küszöbéig.

(2) *A második hónapban* az embrió hossza a hatszorosára, súlya pedig ötszázszorosára nő. A csontok és izmok teltebbé teszik a test körvonalait, kezdenek kirajzolódni az arcvonások, és fejlődésnek indulnak

a végtagok. Az emberi farok az ötödik hétben éri el fejlettségének csúcspontját; jelen vannak azok az izmok is, amelyek az alsóbbrendű állatoknál a farok mozgatását szolgálják. Ettől az időtől kezdve a farok visszafejlődik, és – rendellenes esetektől eltekintve – felveszi jelenlegi helyzetét és alakját: ez a farokcsont.

Ugyancsak még a második hónapban mindkét nem kezdeti szervei egyaránt jelen vannak. A természet úgy alakítja át az androgün embriót hímneművé vagy nőneművé, hogy bizonyos szerveket kiemel, a többit pedig hagyja elcsökevényesedni. Itt ismét gyorsan megismétlődik a múlt: lezajlik a nemek szétválása – ugyanaz a folyamat, amely - közel ötmillió évvel ezelőtt - a harmadik Gyökérfaj idején történt.

(3) *A harmadik hónap* – amely teozófiai értelemben a harmadik Fajnak és a harmadik Körnek felel meg – a nemi jellegek további kifejlődését, az állcsontok megszilárdulását és a fogak kialakulását mutatja. Megjelennek a hangszalagok kezdeményei, bár a gégefőn keresztül nem jut levegő a tüdőbe. A magzat vízi világban él, ahol a levegővétel következtében magzatvíz töltené meg a tüdőt. A legintenzívebb növekedés a harmadik és a negyedik magzati hónapban zajlik, ezt követően a növekedés üteme fokozatosan csökken.

(4) *A negyedik hónapban* a fej már meglehetősen egyenesen áll, a hát viszonylag egyenes, és a magzat kezd hasonlítani egy újszülött csecsemőre. A magzat mocorog, nyújtózkodik, és erőteljesen mozgatja karjait és lábait. Ekkor kezdődik meg az úgynevezett „magzati mozgás".

(5) *Az ötödik hónapban* a bőr és a különböző szöveti struktúrák elnyerik végleges formájukat; kialakulnak a verejtékmirigyek, valamint a faggyúmirigyek – utóbbiak minden egyes szőrszál tövénél zsíros váladékot választanak ki –, és az egész testet védőréteg vonja be. Megjelennek a körmök és a fogak, a test pedig kiegyenesedik a tengelye mentén; már nem alkot zárt kört, mint a második hónapban.

(6) *A hatodik hónapban* a harmadik hónap óta zárva lévő szemhéjak újra kinyílnak. A szemek teljesen kifejlődnek, a hetedik hónapra pedig már reagálnak a fényre; ekkorra a szempillák és a szemöldökök is kialakulnak. A nyelv felszínén, valamint a szájpadláson és a szájüreg falain megjelennek az ízlelőbimbók.

(7) *A hetedik hónapban* a magzat az anyától való teljes függőség állapotából az önállóság felé mozdul el; így koraszülés esetén inkubátorban életben maradhat. Képes sírni, lélegezni és nyelni; testhossza körülbelül 16 hüvelyk (40 cm), súlya pedig megközelítőleg 3 font (1,3–1,4 kg).

A megfelelő időben – egy, a tudomány által egyelőre még nem ismert folyamat révén – megindul a születés: a lassú, ritmikus izomösszehúzódások erőteljes, hatékony mozgásokká alakulnak, amelyek kitolják a magzatot az anya testéből.

Az újszülött első önálló tette a levegő utáni kapkodás, a tüdő levegővel való megtöltése és a felsírás – ami rendszerint a közreműködő szülész beavatkozása vagy ingerlés hatására történik. A köldökzsinórt elvágják, és ezzel kezdetét veszi az önálló élet.

Új szemléletmódok

(a) A test. Nem azonos az ember egészével, mégis rendkívül fontos, alapvető jelentőségű; az emberi és az egyetemes erők összpontosulási pontja. Egy templom. Egészsége a helyes használattól és gondozástól függ, életen átívelően. Élet a legmagasabb szinten.

(b) Az igaz szerelem, a bajtársiasság és a társas kapcsolat nem csupán a testre, hanem az ember teljes lényére vonatkozik. Nem birtokló jellegű, hanem mindig szabaddá teszi a szeretett lényt; minden szinten adakozó és szolgáló.

Az élet valódi céljának – a tökéletesség felé tartó fejlődésnek – a felismerése, és ebből fakadóan a mély törődés a szeretett lény spirituális jóllétével és fejlődésével: ezek biztosítják a boldogságot.

A kapcsolatot jellemeznie kell a bennünk lakozó isteni Én iránti felelősségérzetnek. A szerelem, a házasság és a bajtársi kapcsolat csodálatos, egyedülálló lehetőséget kínál a legteljesebb és legmagasabb rendű önkifejezésre, az egymás iránti szolgálatra, valamint a spirituális és kulturális kibontakozásra. Ez a valódi rendeltetésük. Ebben rejlik szépségük és értékük jelentős része, mint tapasztalatoké, amelyek az evolúció útján járó spirituális Ént gazdagítják.

A házasság nagyszerű tanulási lehetőség. A spirituális dimenzió elhanyagolása, figyelmen kívül hagyása vagy akár megvetése az emberi kapcsolatokban katasztrófához vezet. Ez az emberiség nagy tévedése, amelyből az emberi szenvedés fakad.

Ugyanakkor a szerelem minden megnyilvánulása jelentőségteljes, szép és értékes.

> „Kik szeretetben járnak, messze tévedhetnek,
> Ám Isten elvezeti őket oda, hol az áldottak vannak."

A szerelem tiszta boldogsága kiterjedést, kibontakozást, teljesebb és szabadabb önkifejezést hoz; lehozza a Belső Ént, és valódi mennyországot teremt a földön. Az igaz szerelem felszabadítja, felemeli és megszépíti a Lelket – különösen akkor, ha valóban önzetlen és áldozatkész.

> „Sokféle szerelem létezik, ugyanannyi ahányféle fény.
> S mindenféle szerelem dicsőséget szül a Fényben.
> Van szerelem, mely felkavarja a szívet, s van, mely nyugalmat ad neki,
> ám az a szerelem, mely felfelé vezeti az életet, a legnemesebb és a legjobb."

(c) Az Teremtő Erő. Helyesen értelmezve és helyesen alkalmazva nem gonosz, és nem tisztátalan. Szent dolog, hiszen az emberi testben megnyilvánuló isteni erő. A szexuális energia uralható és átalakítható. Fizikai megnyilvánulása nem tekinthető az emberi lét elengedhetetlen szükségletének. A szexuális vágy nem hasonlítható az éhséghez vagy a szomjúsághoz. A szexuális energia egy olyan isteni erő, amely végső soron géniusszá és Adeptussá emelheti fel az embert.

(d) A nőiség – erre mindig áhítattal, tisztelettel kell tekinteni és lovagias hozzáállással kell kezelni.

(e) A gyermek. Nem tulajdon, és csupán testében fiatal. Valódi Énje fejlett és bölcs; születésekor – a szülők segítségével – újabb szakaszba lép azon a nagy utazáson, amely a tökéletesség felé vezeti. Ezért a gyermek iránt csakis megértést, kedvességet, szolgálatot, a benne lakozó Isten iránti tiszteletet, bölcs útmutatást, gyengédséget és szeretetet szabad mutatni. Amikor az ember tudatára ébred a testben lakozó spirituális Én jelenlétének, és felismeri azt, a kegyetlenség elképzelhetetlenné válik.

A GYERMEK TERMÉSZETÉNEK TEOZÓFIAI SZEMLÉLETE.

A gyermek – miként minden ember – alapvetően kettős természetű: egy halhatatlan spirituális lény, aki halandó, anyagi testben él.

A halhatatlan lény, avagy a spirituális lélek nem gyermek; rengeteg összegyűlt tapasztalata révén már érettnek tekinthető.

E tapasztalatokat korábbi fizikai testekben, egymást követő születések során szerezte meg.

Az így nyert képességek az örökkévalóságig a halhatatlan Én birtokában maradnak.

Az új testbe történő születéskor az Én magával hozza ezeket a képességeket, és lehetőségeket keres arra, hogy kifejezésre juttassa, s ezáltal tovább fejlessze őket.

Az Én emellett arra is törekszik, hogy új erőkre és képességekre tegyen szert.

A *gyermeki test* és személyiség szerepe ezért rendkívül fontos.

(Részletek G. H.: Lecture Notes: The School of the Wisdom c. könyvének I. kötetéből, 588–598. o.)